І чужому научайтесь,
Свого не цурайтесь...
Т. ШЕВЧЕНКО

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК — UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація:
"Svoboda", 81-83 Grand St.
Jersey City, N.J. 07303
434-0237
434-0807
УНСоюз: 435-8740
Тел. з Ню Йорку:
BArcly 7-4125
УНСоюзу: BArcly 7-5337

РІК LXXIII. Ч. 15. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, ВІВТОРОК, 25-го СІЧНЯ 1966 10 ЦЕНТІВ — 10 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, TUESDAY, JANUARY 25, 1966 No. 15. VOL. LXXIII.

ОСТАННІ ВІСТІ

Понеділок, 24-го січня 1966

В АМЕРИЦІ

СЕНАТ ПОЧИНАЄ 24-ГО СІЧНЯ ПРАЦЮ НАД СКАСУВАННЯМ 14 Б пункту в робітничому законі Тефта Гартлі, який минулого року прийняла Палата Репрезентантів більшістю 221-го голосу і який Сенат не міг схвалити внаслідок обструкції республіканців і південних демократів. В політичних колах не бачать можливости, щоб цього року Сенат знайшов потрібну більшість на те, щоб припинити обструкцію, яку знов вестимуть республіканці, як це заповів їх провідник в Сенаті — сенатор Еверетт МекКінлі Дірксен. Представники робітництва гадають, що за скасування цього пункту в законі Тефта-Гартлі є 54 сенаторські голоси, але до припинення філібустера треба двох третіх голосів, а це важко буде зробити, так як це було і минулого року.

ДЕМОКРАТИ СТАРАЮТЬСЯ ЗІБРАТИ $4,000,000 НА ПЕРЕВИБІР 71-ГО СЕНАТОРА І КОНГРЕСМЕНА, які в минулому році вперше були вибрані до Конгресу. Це роблять вони на те, щоб зберегти ту велику більшість, яку вони мають в Сенаті і в Палаті Репрезентантів, і яка вможливлює ухвалювати майже без перешкод ті законопроєкти, які предкладає президент Джансон. Президент вже тепер цікавиться цією справою і має список цих сенаторів і конгресменів, які могли б мати клопіт при цьогорічних листопадових виборах. В Конгресі є 6 сенаторів демократів і 65 конгресменів, які цього року кінчають першу каденцію.

АДМІНІСТРАЦІЯ СОЦІЯЛЬНОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ пригадує реєструватися всім тим, які 1-го січня 1966 закінчили 65-ий рік життя, якщо вони бажатюь від 1-го липня 1966 користати зі шпитальної опіки в рямках соціяльного забезпечення. Ці самі особи можуть зголоситися і на добровільне забезпечення на плачення лікарських гонорарів, що їх буде коштувати тільки $3 місячно, а стільки само заплатить Уряд. Вже 10,031 особи, які не хотіли в минулому році зголоситися до спеціяльного забезпечення, зробили це тепер. Хто не зголоситься до 31-го березня 1966 року, той зможе пізніше зголоситися після 1-го жовтня 1967 року.

РАДА ВБОГИХ В ЧИСЛІ 28-ОХ ОСІБ БУДЕ ДОРАДНИКОМ ДИРЕКТОРА САРДЖЕНТА ШРАЙВЕРА, який очолює Уряд Економічних Можливостей. Ця Рада буде працювати неперіодично у Вашингтоні або в йорані з більшим числом вбогих. Члени Ради діставатимуть кошти у зв'язку з нарадами з публічних фондів. Шрайвер повідомив, що він зорганізував також 26-членну Раду з публічних працівників. Рада вбогих має бути доказом на те, що в ній мають брати участь і самі вбогі. Уряд дивиться на те, що думають про цю програму самі вбогі цієї країни. В програмі поборювання вбогости має мати населення з районів де є більше число вбогих.

ГОЛОВНИЙ ПОШТМАЙСТЕР ЛОРЕНС О'БРАЄН ПРИСПІШУЄ ВИСИЛКУ ПОШТОВИХ ПОСИЛОК за допомогою так званих компютерів, які мають коштувати $33.500.000. Машини - компютери будуть пошту в поштовім уряді збирати, клясифікувати і аналізувати різні дані щодо посилок. Інсталяція компютерів почнеться в листопаді 1966-го року, і в цілій країні ця система вповні буде введена аж в 1968-му році. Пробні праці ведуться в Мілвокі, Висконсин і в Міннеаполісі, Міннесота. Компютери це частина програми приспішити висилку пошти. Ціла програма має коштувати $100,000,000.

У СВІТІ

ІТАЛІЙСЬКИЙ ПРЕМ'ЄР АЛЬДО МОРО ЗРІКСЯ разом з цілим своїм урядом, коли частина послів проурядової коаліції голосувала проти урядового законопроєкту в справі шкіл для медсестер. Міністер закордонних справ Амінторе Фанфані, який виступив з уряду в минулому місяці у зв'язку з мировими заходами його приятеля-професора в справі В'єтнаму, заявив, що він готов вступити до нового уряду.

КОМАНДАНТИ АРМІЙ ІНДІЙСЬКОЇ І ПАКІСТАНСЬКОЇ ДІЙШЛИ до порозуміння в справі здійснення договору з 10 січня ц. р., підписаного померлим індійським прем'єром Шастрі і пакістанським президентом Аюбом Ханом у Ташкенті, що до 25 лютого ц. р. війська обох тих країн мають відійти на позиції з-перед 5 серпня мин. року. Наступив вже обмін полоненими летунами, всі інші полонені будуть теж репатрійовані.

ЕСПАНІЯ СПРОТИВИЛАСЬ, щоб Гібральтар був базою НАТО: вона має затяжний спір з Британією, вимагаючи звороту Еспанії Гібральтару, що становить „ворота" між Середземним морем і Атлантійським океаном та є морською фортецею Британії. Еспанський міністер закордонних справ заявив, що Еспанія вважає свою безпеку остаточно загарантованою, коли вона має союзницький договір з З'єднаними Державами Америки.

У НІГЕРІЇ ВІДНАЙШЛИ ТІЛО прем'єра Абубакара Балеви, що його зворохоблені молоді старшини схопили тому 10 днів і вбили. Тіло знайдено біля ставу при бічній дорозі, за 27 миль від столиці Нігерії Лягосу. За мусульманським звичаєм — перевезено тіло літаком до місця народження покійного прем'єра, за 750 миль від Лягосу, і там похоронено. 53-річний Балева був освіченою людиною і приятелем Заходу.

ІНДОНЕЗІЯ СТОЇТЬ напередодні державного перевороту — твердить видалений з Індонезії кореспондент Ассосієйтед Пресс Дон Гутт. Загострився спір між військовим командуванням та президентом Сукарно. Військовики сприяють публічним демонстраціям з приводу небувалої ще досі господарської кризи, інфляції, безробіття, дорожні. Сукарнові одверто закидають вину у доведенні держави над беріг економічної катастрофи. Знайдено теж документ, що доказує тісний зв'язок Сукарна з комуністичними змовниками, які в невдатному замаху вбили шістьох генералів та, між іншими, малу донечку військового міністра Насусіона.

ФРАНЦІЯ ВІДКЛИКАЛА З МАРОККО СВОГО АМБАСАДОРА, Роберта Жілле, обурена становищем, що його мароккаський король Гассан II зайняв у справі схоплення на вулиці Парижу і, мабуть, убивства мароккаського політичного еміґранта Бен Барки. Король Гассан висловив своє „повне довір'я" до міністра внутрішніх справ, Мохаммеда Уфкіра та його двох найближчих співробітників, шефів мароккаської поліції і розвідки: всі вони три були в Парижі в дні схоплення названого політичного еміґранта і французи твердять, що це вони були ініціяторами й організаторами схоплення, використавши для цього французьких аґентів поліції. Мароккаський амбасадор у Парижі відкликаний до Рабату.

СВЯТКУВАННЯ РОКОВИН 22-ГО СІЧНЯ СУПРОВОДИЛИ ВЕЛИКІ СНІГОВІЇ

Цьогорічні святкування роковин проголошення незалежности Української Народної Республіки та Соборности всіх українських земель в одній, ні від кого незалежній, соборній і народоправній Українській Державі 22-го січня 1918 і 1919-го років супроводили великі сніговії, що частинно вже в суботу й головно в неділю, 23-го січня, понеслись над більшістю стейтів ЗДА та над Канадою. Сніговія була своєрідною пробою для багатьох громадян, чи й наскільки вони готові на особисту трудність і невигоду якщо не здобувати Україні волю, то бодай пошанувати роковини тієї волі. Багато громадян тієї проби не видержали й, налякавшись, сніговії — або й скориставши з неї — залишилися дома. Інша справа, що в деяких місцевостях, зокрема в громадах північної частини нюйоркського стейту, як і в Канаді, святкування роковин 22-го січня треба було, з уваги на сніговію, відкликати та відкласти на інший день. Сумаричні звідомлення із відзначення роковин 22-го січня в столиці країни, Вашингтоні, та в поодиноких громадах заповіла для преси канцелярія Українського Конґресового Комітету, який зі своїми відділами в поодиноких громадах організував та влаштовував ці святкування. На цьому місці згадуємо про святкування в Ню Йорку, Шикаґо, Філядельфії та Джерзі Ситі.

В НЮ ЙОРКУ

Ню Йорк. — Комітет Об'єднаних Американсько - Українських Організацій міста Ню Йорку, Відділ Українського Конґресового Комітету Америки влаштував в неділю 23-го січня в залі школи Вашинґтона Ірвінґа Свято Самостійности і Соборности України 1918 - 1919 рр. Свято почалося виконанням американського гимну, який відіграв на фортепіяні Олександер Омельський. Український гимн відспівали присутні при акомпаніяменті цього ж самого піяніста. Відкрив Свято голова Об'єднаного Комітету адвокат Ярослав Гриневич. Універсали про Самостійність і Соборність України відчитав п. Петро Байбак. Проклямації про Український День в Нюйоркському стейті і в місті Ню Йорку відчитав адвокат В. Стек, який також відчитав депеші від голови Республіканського Крайового Комітету Блісса і від БерріГолдовотера. Промову виголосив ген.-полковник ген. штабу Павло Шандрук, який з політичного й військового становища об'єктивно оцінив Акти з січня 1918 і 1919-го років, за що дістав признання від присутніх та численні ґратуляції. Юнак Асколд Лозинський, учень Олімпії Добровольської, гарно і з чуттям віддеклямував вибір із поезій О. Олеся, щоприявні оцінили гучними оплесками. Недавно прибулий з Европи молодий піяніст Любомир Горницький виконав на фортепіяні Поему-леґенду оп. 12, ч. 1. В. Косенка і прелюдію оп. 7, ч. 2, Л. Ревуцького, Етюди $. Шопена, оп. 10, ч. 11 і 12, оп. 25 ч. 10 і ч. 11. Публіка щиро вітала цього піяніста, який вперше в ЗДА виступив публічно, а голова Об'єднаного Комітету, д-р Я. Гриневич, привітав його на сцені та передав йому квіти. Відомий оперовий співак баритон Теодор Терен відспівав Псалом 94 (перек. П. Куліша) — В. Барвінського і „Куди ти згинув Рідний Краю?" — Я. Степового а також „Не забудь юних днів" — музика М. Лисенка і „Веснівку" В. Матюка і як наддаток „Ой, чого ж ти дубе". При фортепіяні був п. Олександер Омельський. Сцену прикрасив п. Тиміш Шевчук.

ФІЛЯДЕЛЬФІЯ, ПА.

Філядельфія. — Роковини проголошення незалежности і соборности Української Народної Республіки відзначила українська громада міста Філядельфії врочисто і достойно. У святкуваннях взяла видатну участь українська молодь, що є доказом, що ідеї, які збудили український народ до самостійного життя перед п'ятдесяти роками, передаються молодому поколінню. Ще до дня роковин спеціяльні громадські делеґації відвідали і губернатора стейту Віліяма Скрентона в його резиденції у Гарибурґу і посадника міста Філядельфії в міській ратуші для врочистого проголошення 22-го січня Українським Днем Незалежности у стейті Пенсильванії і в місті Філядельфії. Губернатор Скрентон видав проклямацію про встановлення українського дня 13-го січня в приявності численної делеґації, що її очолював голова Філядельфійського Відділу УККА д-р Богдан Гнатюк. Така ж українська делеґація під проводом проф. Гнатюка була приявна 19-го січня в міській ратуші, де була офіційно проголошена проклямація посадника Тейта. Субота, 22-го січня була під

(Закінчення на стор. 6-ій)

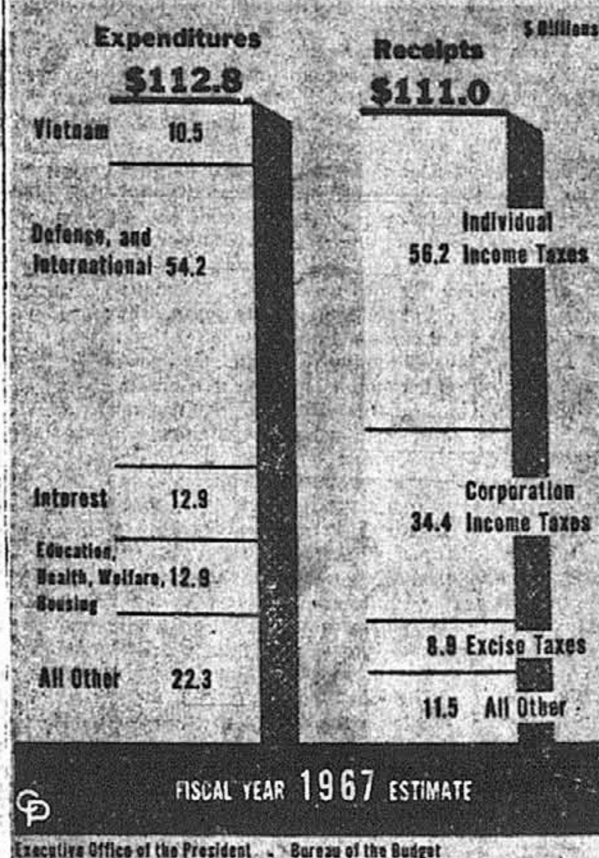
ШИКАҐО, ІЛЛ.

Шикаґо. — В неділю 23-го січня о годині 3-ій попол. у великій авдиторії школи Шопена, відбулася тут урочиста Академія в 48 і 47 роковини актів 22 січня 1918 і 1919 років. Академію спонзорували Об'єднання Українсько - американських організацій ст. Іллиной та Ліґа американців українського походження в Шикаґо. На початку Академії проф Василь Шуть відіграв на фортепіяні американський гимн. Відкрив Академію проф М. Семчишин коротким словом на тему важливости влаштовування таких традиційних святкувань. Адвокат Михайло Гінко відчитав оригінальний текст проклямації губернатора стейту Іллиной О. Кернера й мейора міста Р. Й. Дейлі, що проголосили „День Української Незалежности". Святочну промову виголосив редактор Іван Кедрин - Рудницький з Ню Йорку. Пані Галина Олек відчитала англійською мовою 4-ий Універсал Центральної Ради й п. Дмитро Грушецький — українською. Резолюції, що їх відчитав п. О. Коновал, закінчили першу декляративну частину Академії. У мистецько-концертовій частині камерний соліст Любо Мацюк (тенор) при акомпаніяменті відспівав три пісні проф. В. Шутя, — струнна оркестра ОДУМ-у під керівництвом Анатоля Степовоого відіграла в'язанку козацьких пісень і Марш „Полтава", Петро Лисенко віддеклямував поему „Дніпро" Івана Овечка, а мішаний хор „Сурма" під орудою проф. Івана Трухлого відспівав пісні Стеценка, Китастого й Степового. Закінчено Академію відспіванням Національного Гимну. Заля була вщерть повна: приявних було коло 700 осіб.

ДЖЕРЗІ СИТІ, Н. ДЖ.

Свято Державности й Соборности відбулося тут, стараннням і під проводом місцевого Відділу Українського Конґресового Комітету, в неділю, 23-го січня в пополудневих годинах у великій залі Українського Нар. Дому Започаткував Свято оригінальною молитвою за долю-волю українського народу місцевий парох і декан о. Антін Борса, а відкрив Свято коротким словом голова Відділу УККА дир. Маріян Коць. Святочну доповідь виголосив співучасник і співтворець історичних актів 22-го січня, б. прем'єр Української Народної Республіки, проф. Борис Мартос, не без зворушення згадуючи ті найбільші в новітній історії України події. Зокрема зворушливі були спогади цього, сьогодні чи не найстаршого віком і становищем, українського державного мужа про саму подію підготови й прочитання проф. М. Грушевським історичного Четвертого Універсалу. На дальшу програму свята склались прочитання пластовим юнаком Любомиром Біликом — у товаристві гуртка пластунів — тексту Четвертого Універсалу, виступ танцювальної групи СУМА з Пассейку під проводом Романа Стеткевича, деклямація Любови Сірої й Євгена Котика, фортепіянові соля Роми Сохан й Марії Богацької, учнів мґр Рози Шуль з Українського Музичного Інституту, і скрипкове сольо Рафаїла Венке при фортепіяномому акомпаніяменті Сако Сибока. Свято закінчено співом американського й українського національних гимнів.

Конгрес вирішує справу додаткових фондів в сумі $12.7 більйона на війну у В'єтнамі

ОБОРОНА РЕСПУБЛІКИ НА ПЕРШОМУ МІСЦІ. Це є діяграма нового бюджету, що його запропонував президент Джансон Конґресові на схвалення на 1967-ий рік. У видатках цього бюджету на першому місці стоїть оборона країни і волі.

Вашингтон. — Конґрес в цьому тижні почне вирішувати справу додаткових фондів, яких Уряд зажадав в сумі $12.7 більйона на фінансування війни у В'єтнамі. Ці фонди мають бути в оборонному бюджеті фінансового року, який закінчиться 30-го червня 1966-го року. Гадають, що Конґрес буде над цією справою нараджуватися довше, але не тому, що Уряд запроєктував забагато, лише замало на потреби поборювання аґресії, яку комуністи ведуть у В'єтнамі від довшого часу. Численні сенатори й конґресмени беруть до уваги потреби збройних сил та на воєнні влаштування, зброю й амуніцію, якої щораз більше треба буде вживати у В'єтнамі. ЗДА мають здійснювати свої зобов'язання не тільки у В'єтнамі але і в інших частинах світу, які загрожені комуністичною аґресією. Минулого року Уряд також замало вимагав від Конґресу фондів на те, щоб ця країна могла з повним успіхом виконати свої зобов'язання в боротьбі проти комуністичної загрози. Деякі члени Конґресу невдоволені з того, що секретар оборони заявив минулого тижня, що не хоче покликати до військової служби резерви. Внаслідок цього, думають ці члени Конґресу, американські збройні сили у вільному світі будуть послаблені, бо активні збройні сили висилається до В'єтнаму, а на їхнє місце не можна в швидкому темпі вишколювати рекрутів, які є покликувані в більшому числі від кількох місяців. Під час війни в Кореї ЗДА були покликали до активної служби коло 961 000 резервістів із усіх чотирьох родів збройних сил: армії, летунства, фльоти і морської піхоти.

Американська економіка зростає з найбільшою швидкістю в світі

Вашингтон. — В попередньому 1965-му році економіка ЗДА вперше збільшилася в найшвидшому темпі в порівнянні з іншими великими промисловими державами. Єдина Канада, яку не зараховується до великих країн, може похвалитися, що її економіка в минулому році збільшувалася з дещо більшою швидкістю, як в ЗДА. Покищо немає ще докладних чисел про ріст економіки в 1965 році, але вже на основі тимчасових даних можна твердити, що ЗДА вперше висунулися на перше місце щодо розвитку економіки, перевищивши навіть СССР, який досі хвалився, що його економіка збільшується в найбільшим у світі темпі. Економіка ЗДА в 1965 році збільшилася на 5.5%. Економіка Західньої Німеччини в минулому році на 4.8%, економіка Франції зросла тільки на 2.7%, Японії на 2.5 до 3 відсотків, а Італії на — 3.1%. Японська економіка сповільнила свій ріст внаслідок економічної кризи. В попередніх роках японська економіка зростала в найшвидшому темпі між країнами вільного світу. Також Італія в 1965 році відчувала ще наслідки знижки з 1964 року. Щодо СССР то Державний Департамент урядово оцінює, що совєтська економіка в роках 1961 - 1964 збільшувалась пересічно по 4.3% річно, в далеко меншому темпі, як в дальших рр., до 1960 року. В 1965 році був неврожай в СССР, і тому темп росту совєтської економіки в минулому році може мати повільніший темп як 4.3%.

У В'ЄТНАМІ ВІДНОВИЛАСЬ ВІЙНА — ПІСЛЯ НЕСПОКІЙНОГО ПЕРЕМИР'Я

Сайгон. — Чотириденне воєнне перемир'я у Південному В'єтнамі з нагоди тамошнього традиційного „Нового Року", яке тривало від четверга минулого тижня до неділі, скінчилося і бої знову розпалились на кількох відтинках, хоч і невеликого розміру, без участи великих збройних з'єднань. Американські і в'єтнамські офіційні чинники ствердили, що комуністи порушили перемир'я 82 рази. Під час того перемир'я згинуло 5 американців, 6 південних корейців, три південні в'єтнамці, 4 цивільні особи та 56 комуністичних партизанів. Американські й південно - в'єтнамські літаки скинули над Північним В'єтнамом 7.500 посилок - дарунків, головно для дітей і жінок. Президент Джансон, відповідаючи листовно на письмове звернення до нього 76-ох ліберальних конґресменів, які поручали припинення взагалі бомбардування Північного В'єтнаму, щоб „поліпшити шанси розумних переговорів", — ствердив, що З'єднані Держави отримали від комуністів „тільки ворожу відповідь на теперішню павзу в бомбардуванні Північного В'єтнаму". Ще гостріше висловились на цю саму тему державний секретар Дін Раск і голова шефів об'єднаних штабів генерал Ерл Вілер, які зізнавали на спільному засіданні з'єднаних конґресової і сенатської військових комісій. Раск ствердив, що американська мирова офензива в справі В'єтнаму не дала ніякого позитивного вислідy збоку комуністів. В недільному радіо - телевізійному інтерв'ю Раск, говорючи на ту саму тему, висловив переконання, що Північний В'єтнам тому не погоджується на мирові переговори, тільки продовжує свою аґресивну війну, бо знає, що мирним способом не може осягнути своєї цілі: повне заволодіння Південним В'єтнамом. Голова шефів з'єднаних штабів ген. Вілер заявив, що керівні американські чинники в різний час передискутовували проєкти, що з ними виступив емеритований генерал Джеймс Гейвін: щоб обмежити війну у В'єтнамі до оборони надморських фортець та щоб зревідувати погляд, що втрата Південного В'єтнаму рівнялась би втраті цілого азійського Півдня. Генерал Вілер ствердив, що залишення американцями Південного В'єтнаму було б страшним психологічним і політичним ударом для Філіппін, Сіяму, Малайзії — і що ті країни логічно могли б відвернутися від Заходу та шукати опертя на Москву чи Пейпінґ. Тим часом стратегічна ситуація у В'єтнамі погіршиться внаслідку того, що понад один місяць не бомбардується Північного В'єтнаму: Комуністичний Китай доставив Північному В'єтнамові коло 25 суперсонічних бойових літаків типу МИҐ 21. Це перше безпосереднє заанґажування комунокитайських військовиків у південно - в'єтнамській війні.

Молодий американець згинув серед невияснених обставин у СССР

Москва. — 27-річний американець - в'язень в СССР, Нюкомб Мотт, згинув серед таємничих обставин.

За офіційним совєтським повідомленням — він нібито підрізав собі горло в туалеті у поїзді, яким перевозили його з Мурманська до якогось кацету в Сибірі. 4-го вересня минулого року. Мотт, перебуваючи на феріях у Норвегії, необережно переступив совєтський кордон. Його арештували і 24 листопада засудили на 18 місяців в'язниці. Не вважаючи на відклик до вищих совєтських чинників і старання американської дипломатії — йому не зменшили кари. Амбасадор Фой Колер склав віцепрем'єрові Кузнєцову від уряду ЗДА гостру ноту. Кузнєцов обіцяв „перевести слідство". Тіло Мотта перевезено з Кірова, 500 миль на схід від Москви, до Москви і видадуть родині, яка переконана, що большевики просто вбили того молодого американця.

Завершено видання четвертого тому словникової частини Енциклопедії Українознавства

Сарсель. — З кінцем грудня м. р. із виданням 20-го зошиту гаслової Енциклопедії Українознавства, що її видає Наукове Товариство ім. Шевченка під головною редакцією проф. Володимира Кубійовича, завершено четвертий том цього незвичайно важливого для української науки й усієї української діяспори почину. Охоплює цей четвертий том, що його вже розсилається, зошити 16-20 Енциклопедії Українознавства, від літери Кр до М (істо), від сторінки 1205 до 1600. До складу редакції і співробітників цієї енциклопедії належить понад сотня осіб — спеціялістів в різних ділянках. Четвертий том, як і попередні три томи, багато ілюстрований репродукціями фотографій, картами, діяграмами тощо. Як додаток до четвертого тому, надрукований на 64 сторінках докладний список фундаторів „Енциклопедії Українознавства" за 1954-1964 роки, в тому фундаторів-меценатів, що склали по 1000 долярів і більше, і далі списки усіх інших, що склали свої пожертви і датки. Крім того подано фундаторів і жертводавців за територіями і містами. В підсумках зазначено, що на першому місці щодо суми фундації стоять ЗДА із 67.348 долярами, далі Канада із 66.364 дол., Велика Британія — 4.012, Австралія — 2.835, Франція — 2.078, Бельгія — 941, інші країни — 2.364. Чужинці склали на Українську Енциклопедію 12.582 доляри. Списки фундаторів і жертводавців ілюстровані фотографіями окремих осіб, груп, виділів товариств, тощо.

Вибрані твори В. Ґренджі-Донського вийшли у Пряшеві

Джерзі Ситі. — До редакції „Свободи" прийшла з Чехословаччини книжка вибраних творів письменника Василя Ґренджі - Донського п. н. „Шляхом терновим", видана Пряшівським Відділом Української Літератури Словацького Педагогічного Товариства у Братиславі. У книжці поміщені вірші, драматична поема і проза письменника, що народився в 1897 р. на Закарпатті. Найплідніший час творчости поета припадав на роки між двома світовими війнами. Після війни, як сказано у вступній статті, „письменник не брав участі в літературному житті Радянського Закарпаття", хоч продовжував писати. В „Примітках" подано передрук статті із „Свободи" з 19 липня 1939 п. н. „Що зробили мадяри із Ґренджою-Донським" про те, як мадярська поліція арештувала і знущалась над письменником.

СВОБОДА SVOBODA
Український щоденник UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by Ukrainian National Association, Inc., 81-83 Grand St., Jersey City, N.J. 07303
Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.
Subscription Rates: One year $12.00; six months $6.25; three months $3.25. Jersey City & Foreign Rates: One year $14.00; six months $7.50; three months $4.00. For UNA members monthly 65¢.
Адреса: "SVOBODA," P. O. Box 346, JERSEY CITY, N.J. 07303

До 50-річчя УНР

Рік-річно українці у вільному світі відзначають роковини проголошення державности й соборности України. Своїми зв'язками, знайомствами і різними заходами вони зуміли приєднати до цих щорічних святкувань також поважні громадські кола чужинців у різних країнах світу. Зокрема в З'єднаних Державах американські громадяни українського роду знайшли прихильний відгук для культу 22-го січня в колах Конґресу і стейтових леґіслятур. Таким чином щорічно відбуваються насправді українські дні в Палаті Репрезентантів і в Сенаті, а церемонії проклямації Українського Дня й вивішення українського національного прапора мають місце у різних столицях стейтів. І хоч не слід переціновувати цих щорічних маніфестацій, треба безумовно визнати їх за поважний успіх керівних кол американсько-української громади.

Як тим сумніший парадокс треба вважати факт, що донині нема основної, наукової, документарної англомовної праці про проголошення Української Народної Республіки, про політичне тло, на якому це сталося, про українську визвольну війну і революцію. Правда, є вже чимало англомовних книжок на цю тему, деякі з них поважних авторів і доброго змісту, згадати б тільки про кілька книжок професора Кларенса Меннінга, про Джана Армстронґа „Юкрейнієн Нешеналізм" чи проф. Джана С. Решетаря „Юкрейнієн Революшен". Але кожний з цих творів або охоплює багато ширші періоди української історії, при чому не можна було багато місця присвятити в них спеціяльно добі війни й революції рр. 1917-21, або ставлено розгляд тих подій радше у площині політичної публіцистики, як історично-наукової аналізи. Вийшла також така поважна книга, як перший том англомовної енциклопедії, — але це енциклопедичний твір на 1185 сторінок друку. Таким чином, коли треба дати американцеві — та й багатьом нашим студентам і студенткам, що їм легше читати науковий твір англійською мовою — відповідну літературу про новітні українські визвольні змагання, то завжди треба поборювати поважні труднощі, щоб її знайти. Ці труднощі збільшує факт, що після вичерпання останнього видання „Історії України" М. Грушевського в англійському перекладі, у серії англомовних видань Українського Народного Союзу, наша англомовна історично - політична література має поважні прогалини.

Розумів це Український Конґресовий Комітет, який вже понад десять років тому рішив був видати англійською мовою „Історію Росії", в якій, згідно з історичною правдою була б з'ясована історія російського імперіялізму, що витворила остаточно нинішню монстр-імперію СССР. На жаль, практичні заходи в цій справі досі були цілком невдалі. В-во „Червона Калина" рішило видати англомовну книжку п. н. „Перша агресія червоної Москви в Европі", але навіть у співпраці з ОбВУА це видавництво не може дозволити собі на монументальний документарний твір. На різні інші теми такі твори раз-у-раз з'являються — в ЗДА, Канаді, в Европі. І добре, що з'являються. Але ці видання не заповнюють тієї великої прогалини, що її становить брак основної й документальної англомовної праці про Українську Народну Республіку. Недалеке 50-річчя проголошення і встановлення української державности дає добру нагоду подбати про таку публікацію.

Наш культурний фронт

Одною із форм популяризації української справи перед світом є пропаґанда української культури. Вже від років українські громади у ЗДА і в інших країнах вільного світу влаштовують спеціяльні дні української культури. Програми цих днів виповнені головно виступами хорів з репертуаром українських народних пісень і пописами танцювальних груп з показом народних танців. Презентації зразків української культури, що обмежуються народними піснями і танками, включається теж до імпрез, призначених для чужої публіки. Правда, організатори днів української культури і всіх інших імпрез, що мають представляти українську культуру перед чужим світом, складають програму з тою думкою, щоб ця програма була найбільш сприйнятливою для чужого глядача. Легка народна пісня, а ще більше танець найлегше сприймається чужим глядачем і може загально подобатись. Та чи це справді все, що ми бажали б показати чужинцям, що мало б репрезентувати нашу культуру?

Повинні бути своєрідні критерії для популяризації української культури перед чужим світом. На різних міжнародних показах, що їх спонзорує Інтернаціональний Інститут, можна обмежитися народними одягами, гопаком і коломийкою, українськими варениками і борщем. Але не можемо обмежувати показу нашої культури танцювально-гастрономічним репертуаром. Навпаки, еміґрація повинна докласти всіх старань, щоб показати світові українську культуру — духове багатство нашого народу в усіх його аспектах. Якщо мова про танці, то з дозволу окупаційної влади наш народний танець могла продемонструвати перед світом у мистецькому виконанні танцювальна група Павла Вірського. Навіть українську пісню могли почути чужинці у виконанні хору Вірьовки. Спихаючи всю українську культуру до провінційности й етнографізму, окупаційна влада дозволяє українському народові на показ пісні і танців. Але в той же час ця влада обкрадає наш нарід з його світлої історії, з його величної культури і не дозволяє на справжній культурний розвій.

Ми знаємо про велетенське значення показів української культури для популяризації доброго українського імени. Тріюмфальна подорож Хорової Капелі Кошиця після першої світової війни не лише понесла славу української пісні, але й зміцнила політичні аспірації українського народу серед народів вільного світу. Доцінюємо також успіхи поїздки Капелі Бандуристів після другої світової війни. Мистецькі об'єднання мають спеціяльну ролю в популяризації української культури у світі.

Перед еміґрацією почесне завдання — обороняти право українського народу на свобідне існування, право на місце для українців в колі вільних народів. Ця оборона прав України мусить іти через популяризацію української культури, але перш за все тієї справжньої культури, що міряється томами виданих книг, висотою думки і мистецьким рівнем. Популяризуймо українську культуру на вищому рівні, хай університети й інші високі школи вільних народів включать у свою скарбницю також духові скарби українського народу. Лише тоді, коли запізнаємо вільний світ із справжньою українською культурою, виконаємо своє завдання оборони прав України, бо і нашій культурі у цей знаменний час боротьби народів за своє існування призначено включитись у тотальну боротьбу за волю українського народу — бути господарем на своїй землі!

М. Мельник

НА ФРОНТІ БЕЗ ЗМІН

Не зважаючи на деякі дипломатичні успіхи, міжнародна ситуація стає для СССР чимраз загрозливішою. У зв'язку з цим не виключене, що Москва знову піде на деякі тактичні поступки супроти народів в СССР, зокрема супроти українців. Познаки в цьому напрямі вже є. Їх можна було завважити у промовах з нагоди відзначування „міст - героїв", у недавній програмовій статті в „Комуністі" про плекання національних мов, у підкреслюванні матеріяльних користей, що їх начебто приносить співжиття народів в СССР і т. д.

І тому цікаво подивитись на деякі основні і переходові явища.

Насамперед спробуймо „вгадати", яка остаточна мета совєтської національної політики, зокрема на Україні. Чи затримати українську культуру і національну відрубність, чи дати людям повну свободу під цим оглядом, чи всіми засобами приспішувати русифікацію?

Курс на русифікацію був вирішальним підходом і Політбюра і Президії ЦК КПСС до проблеми національностей в СССР. Назовні все робилося в ім'я комунізму, але в дійсності цей курс переводили не українці, а росіяни на спілку з українськими яничарами. Його остаточний вислід у найменшій мірі не різнився б від політики царів. Іншими словами, в ім'я комунізму з цілого СССР створилася б Росія з одніею мовою, одніею культурою, одним урядом. Внаслідок цього назва СССР затратила б свою актуальність, а яка була б нова назва тієї країни, мабуть, не важко здогадатись.

Дальше питання: в ім'я чого ця безпощадна політика денаціоналізації, ведена росіянами всіми засобами хитрости, сили і матеріяльних користей для слабих духом людей? В ім'я комунізму чи в цілі панування над іншими народами, втіленої в ідеї Третього Риму?

Російські комуністи, зокрема останнім часом, стараються запевнити цілий світ, що СССР — єдина країна, в якій усі нації у взаємній любові й пошані марширують до комунізму, де всі національні особливості попросту зникнуть. Вони вимагають також, щоб усі не - росіяни ставили інтереси інтернаціонального комунізму понад свої національні інтереси.

Як же ж виглядає дійсність?

Приглянувшись комуністичним державам поза СССР, завважимо, що в основних конфліктах жадна з них не ставила добра інтернаціонального комунізму понад добро нації.

Хтось міг би подумати, що Росія, колиска удержавненого комунізму, „найрівніша серед рівних", дала принаймні кілька прикладів поступовання, що його вона вимагає від українців та інших національностей. Вона мала для цього багато нагод, і при кожній нагоді поступила так, як поступала б царська Росія. Коли б хтось хотів обороняти тезу про незмінність принципів царської і совєтсько - російської закордонної політики, то не мав би в цьому великих труднощів.

Справді, чи могли б російські пропаґандисти навести хоч один випадок, коли Росія з власної волі принесла жертву в ім'я комуністичного інтернаціоналізму. Чому, наприклад, Росія ні за яку ціну не хоче віддати принаймні половину дуже рідко заселених просторів Азії китайцям? Чому б цього не зробити? Таж обидві ці країни комуністичні. Чому ж не поділитись по - комуністичному хлібом і сіллю з „братами", що просто душаться на своїх просторах?

Припустім, що Китай зробив з Росії свого сателіта і почав застосовувати теперішню національну політику Москви до самих же росіян. Яка була б реакція на це політичних еміґрантів Брежнєва, Косиґіна, Підгорного, Шелепіна, Суслова та інших?

В Совєтському Союзі є два принципи, яких „дефакто" трималися в минулому і тримаються тепер комуністи: „Росія понад усе" для росіян і „комунізм понад усе" для всіх інших національностей.

Чому російські комуністи не дозволяють, щоб Україна, Білорусь, Литва чи Естонія мали своє військо, свої міністерства закордонних справ і свою податкову систему так, як мають їх поляки, мадяри, чехи? На це питання російські комуністи відповіли б: вони цього не хочуть, вони бажають бути навіки злученими з великим російським народом.

З цього виходить, що на світі все таки діються чудеса. Нехай тільки якась нація стане складовою частиною СССР, і вона відразу готова „з власної волі" очиститись від „буржуазного націоналізму", включно з рідною мовою.

Як це „очищення" виглядає на ділі, можна зрозуміти, коли подивитись, якого роду люди мають можливість дістатись на найвищі посади в партії, адміністрації і економіці.

Усі знають, що Україною володіє партія. Найвищі пости в партії обсаджені Москвою. Традиційно на тих постах сидять переважно росіяни, дуже рідко українські яничари, часом гірші за росіян.

Припустімо, що якийсь молодий українець має амбіцію і здібність дістатися на дійсно важливу позицію в тій чи іншій ділянці, ще не обсаджену росіянами. Що він мусить робити? Він мусить доказати, що є без найменшого сумніву „льояльним" українцем. Головні доккази цієї льояльности: говорити вдома по - російськи; висилати дітей до російської школи; заявляти публічно: „ми — українці", а в інтимному гуртку іноді сказати „вони, українці"; час від часу висловлювати думку, що велика кількість різних мов тільки спиняє ріст СССР, на громадських зборах чистою українською літературною мовою запевняти слухачів, що вони навіки злучились з російським народом і що в цьому — найбільше щастя України; лаяти Мазепу публічно, хвалити Шевченка публічно і лаяти його у вужчому товаристві; лаяти — не надто часто — царів публічно і хвалити їхню „державницьку мудрість" серед своїх людей, і т. д.

Такого роду люди, на на спілку з росіянами, володіють Україною, і вони добре дбають за те, щоб там „комунізм" був понад усе.

Та чи вони є правдивим обличчям України? На жаль, багато людей на Заході все ще думає, що так. І тут знову заходить небезпека, що політичні і соціяльні процеси в СССР можуть бути представлені у цілковито викривленому світлі. Тим часом деякі основні рішення Москви неможливо зрозуміти, не зрозумівши проблеми російського імперіялізму і проблеми національностей.

Росія не йде у напрямі комунізму, індивідуальної свободи і вільного вибору для всіх. Вона не йде також у напрямі федерації комуністичних держав. Вона прагне стати величезним і для всіх інших держав небезпечним колосом з тією ж остаточною назвою — Росія.

Але, з другого боку, нації не творяться протягом десятка років, і вони так скоро не загибають. Росіяни знають про це куди краще, як хтось інший. Цей факт беруть вони під увагу. На це треба дивитись і нам.

Наприклад, можливість збільшення індивідуальної свободи в „людовій" Польщі — це зовсім інша річ, як можливість збільшення свободи в СССР. Бо кожна полегша в цьому напрямі в СССР закінчувалась не тільки виступами проти пануючої філософії, але також навалою патріотичних віршів, захавляною літературою, українізацією, а там і вимогами самостійности і навіть фізичними виступами проти окупанта.

Кожна економічна чи адміністративна децентралізація криє в собі загрозу скріплення національної окремішности, і тому рішення в цьому напрямі не робиться виключно на основі економічних міркувань чи адміністративної доцільности.

Нам треба добре пам'ятати, що всі ті рішення робляться в ім'я комунізму, і то не українського, білоруського чи литовського комунізму а комунізму російського. Деякі поступки, що їх завважується тепер і що можуть дещо збільшитись у майбутньому, треба зараховувати до звичайних тактичних ходів.

Досвід і історична традиція російської імперії виключають будь - яку можливість основної зміни в національній політиці російських комуністів.

Читайте українські книжки і газети, бо часте читання веде до просвіти, а просвіта — це сила

К. Крупський

КИТАЙСЬКИЙ „МАЙН КАМПФ"

Один із передових американських журналів „Нейшенс Бизнес" за січень ц. р. у редакційній статті „Червоний Китай плянує завоювати світ" у сконденсованій формі подає надзвичайно важливий документ, автором якого є заступник прем'єр-міністра червоного Китаю і міністер оборони Лін Піао.

Наводимо деякі місця з названого документа, який починається цитатою з Маркса: „Сила є акушеркою для кожної старої спільноти, вагітної новою". Товариш Мао Тсе - тунг, — читаємо далі, — удосконалив цю тезу: „Політична сила росте з автоматичних крісів". Він виразно вказує на те, що захоплення влади збройною силою є основним завданням і вищою формою революції. Він переконаний, що марксистсько - ленінські принципи революції є добрими як для Китаю, так і для всіх інших країн, бо історія доказує, що ріст народних революційних сил — універсальний закон розвитку клясової боротьби. Багато країн Азії, Африки та Південної Америки у великій мірі поневолені імперіялістичними державами, що їх очолює Америка. Щоб захопити ці країни, імперіялісти звичайно захоплюють великі міста та засоби комунікації, однак вони не можуть оволодіти селами, бо тільки село забезпечує революціонерів у їхніх маневрах.

Розглядаючи справу ґльобально, Лін Піао вважає Західню Европу і Північну Америку „містами світу". Азія, Африка та Південна Америка — „села світу".

Від часу останньої війни, — пише він, — революційні рухи були тимчасово стримані в Північній Америці та в західньоевропейських країнах. Натомість в Азії, Африці та Південній Америці вони є живими. В теперішній світовій ситуації чисельно переважаюче сільське населення цих континентів оточує населення „світових міст".

Після другої світової війни, — пише Лін Піао, — американські імперіялісти „вступили в чоботи" німецьких, японських та італійських фашистів. Вони будують свою імперію коштом поневолення цілого світу. Як ненаситний вовк, плюндрують багатство народів, порушують їх суверенність та вмішуються у їхні внутрішні справи. Тому всі народи, що прагнуть незалежности і миру, мусять звернути свої сили проти американських імперіялістів. Якраз тепер іде головний бій між народами Азії, Африки та Південної Америки і американським імперіялізмом та його лакеями. Народи Китаю, Кореї, Лаосу, Куби та Альжиру здобули перемогу. Теперішні умовини сприяють у боротьбі народів проти американського імперіялізму, бо він, розтягнувшись по світі, ослабив свої сили, і народам легко винищувати його на місцях.

Американський імперіялізм, — пише Лін Піао, — спирається головно на ядровій зброї, одначе ця зброя не збереже його від загибелі: кінцеву перемогу рішатимуть таки наземні війська, їхня політична свідомість, відвага і дух посвяти. Духова атомова бомба, яку посідають революціонери, далеко сильніша від фізичної атомової бомби. Це найкраще доказує В'єтнам, що його Америка зробила полем випробування у здушуванні народної війни. Програ Америки у В'єтнамі приведе до ланцюгової реакції. Щоб оминути поразку, Вашинґтон протягає цю війну, але чим більше він її протягатиме, тим більшою буде ланцюгова поразка.

Червонокитайський міністер оборони заявляє: „наш нарід робитиме все, щоб витиснути американського аґресора з В'єтнаму. Наші методи не є таємницею. Найважливіша з них — зробити кожного громадянина вояком. Кількасот мільйонів китайців вистачить на те, щоб затопити аґресорів. Китайський нарід має відвагу взяти на свої барки цей тягар у боротьбі за остаточну перемогу".

Ось такий в скороченні плян Пейпінгу на знищення „найгрізнішого ворога світу — Америки".

Однак, хоч пропаґанда сильна зброя, вона, як мряка вітром, розвівається фактами. Ми були свідками того, як після другої світової війни одну частину Европи „поневолили" американці, а другу частину „визволили" большевики. І, на диво, та „поневолена" частина по короткому часі не тільки стала на власні ноги, але й досягла найвищого життьового рівня і втішається політичною свободою, а Чехо - Словаччина, Східня Німеччина, Польща, Угорщина ще й досі не осягнули навіть довоєнного рівня життя. А про якусь свободу людини в країнах - сателітах шкода й говорити.

Виявлений плян Лін Піао виразно показує хто стоїть за тими „народними" заворушеннями, що відбуваються в різних країнах світу. Цей китайський варіянт гітлерівського „Майн кампфу" вартий уваги відповідальних державних мужів країн вільного світу.

АМЕРИКАНСЬКИЙ ЖУРНАЛ ПИШЕ ПРО ПІДПАЛ БІБЛІОТЕКИ В КИЄВІ

Шикаґо. — Журнал передруків світової преси „Атлас" передрукував за „Сучасністю" статтю, що курсувала в летючках по Україні і була переслана на захід. В цій статті подано про підпал найбільшої української бібліотеки — Київської Публічної Бібліотеки Академії Наук УРСР в травні 1964 і засуджено окупаційний большевицький режим, як виновника цього підпалу. Головний натиск статті покладений на постійний спротив українського народу проти московського насильства і виразником цього спротиву названо Тараса Шевченка.

ГОЛОСИ ЧИТАЧІВ

Про піклувальний дім

Прочитав статтю д-ра Олесницького у „Свободі" з 14 січня і зараз узявся її студіювати.

Я працюю в Америці вже 16 років на будові, маю за собою 136 домів і бачу з тої статті, що задум створити український піклувальний дім можна похвалити. Але приступлення до того святого діла мені щось незрозуміле.

Чому купувати старий дім, платити за нього колосальні гроші, а понад то ще більші гроші за ремонт? І хіба можна зробити щось добре з старого дому? Ні і ще раз ні! Хіба шановні панове з Комітету цього не знають?

Як я читаю із тої статті, в тому домі, придбаному за 120 - 150 тисяч долярів, не можна помістити більше як 15-20 осіб. За такі величезні гроші можна збудувати щось люксусове, на більшу кількість осіб.

Мій „голос знизу" такий:

За 150 тисяч долярів можна мати дім на 48 кімнат з двома ліжками в кожній, з лазничкою, ванною і малою коморою на убрання.

— 6-кімнатне мешкання для лікаря, щоб міг стало там жити.

— Не менше як 4 кімнати для обслуги.

— дві кімнати на оглядини хворих.

— велику кухню і магазин при кухні.

— гостинницю на яких 75-100 осіб.

— простору бібліотеку і приміщення для розваг.

— коло дому площу на прохід з квітником.

Може хтось сказати, що я — дурний, що таке пишу.. Якщо такий дім мав би бути в місті, то я направду дурний, але його не можна ставити в місті, а ще десь у занедбаній дільниці, щоб наші старці, замість відпочинку, слухали, як брязкочать розбивані пляшки з-під скачу.

Ми маємо Союзівку, оселю Робітничого Союзу, Гантер. То чому наші старі люди не можуть з того користати, чому не побудувати для них дім, в сусідстві з якоюсь із тих осель, щоб вони могли хоч раз на тиждень помолитись Богу. Якщо котрийсь із них не матиме змоги піти до церкви, то напевно священик зайде до нього в кімнату, щоб дати моральну підтримку.

Земля в тих місцевостях певно недорога, і там можна було б при домі зорганізувати якусь ремісничу майстерню для тих, хто схотів би працювати.

Якщо я своїми порадами міг би принести щось корисне для Комітету будови піклувального дому, то радо приїду до Ню Йорку.

Іван Коваль
Амстердам, Н. Й.

ЧАР МУЗИКИ

У неділю 9 січня 1966 року в Ню Йорку відбувся концерт, зорганізований Музичною Освітною Радою стейту Ню Джерзі (Музік Едукейшен Коунсіл), де десятирічні студентки Українського Музичного Інституту кляси вчительки пані Галини Клим — Леся Базилюк, Ірена Пелех та Ляля Щербак грали на фортепіяні і за свої успіхи дістали присуджені почесні винагороди — срібні чаші.

... І полились звинні звуки,
Неначе відзвуки життя, —
Малесенькі рожеві руки,
Але великі почуття!

Заслухалось старе склепіння
Мелодій мило - молодих,
І ніби з музики веління
Ню Йорк за стінами затих.

Чи то від Моцарта й Шопена
Став світ без краю і кінця?
Чи Леся, Ляля та Ірена
Сповняли радістю серця?!

Усе, — і музики розливи,
І хвилювання Галі Клим
Торкали почуття вразливі
Відлунням - гомоном одним!

І засіяли срібні чаші,
Немов у казці, мов у сні...
О, діти і надії наші,
Цвітіть, як квіти навесні!...

МИКОЛА ЩЕРБАК

о. Юліян Катрій, ЧСВВ

НАША ШКОЛА — НАШЕ МАЙБУТНЄ

(4)

Ворог на рідних землях затруює нашу молодь чадом комунізму

Крім вище згаданих є ще одна особлива спонука, яка каже нам за всяку ціну тут, у ЗДА, дбати про добре виховання нашої молоді та зберігати її при своїй Церкві й народі, а саме та, що на рідних землях червоний наїзник свідомо й пляново нищить у нашій молоді любов до українського народу й Церкви. Він у всіх школах довгими літами затруює душі наших дітей і молоді чадом безбожництва та комунізму. Ось що говорять найновіші вісті з рідного краю:

Діти до 18-го року життя мають бути ізольовані від впливу Церкви. Вони не сміють ходити до церкви. Щоб охристити дитину, батьки мусять на це мати дозвіл від влади. За хрищення без дозволу замикають церкву. Не сміють вчити дітей ні релігії, ні молитви. Навіть самим батькам не вільно молитися на очах дітей. Священикам заборонено відвідувати своїх вірних. Кожну проповідь священика цензурується. Управа церкви знаходиться в руках комуністичного комітету. Священик від свого заробітку мусить платити 83 відсотки податку. Всі жертви на церкву мають складатися з державнім банку.

Так виглядає у практиці „свобода релігії" у совєтах. А як з національним вихованням нашої молоді? Замість любови до рідного народу, впоюють у наших дітей отрую комунізму та інтернаціоналізму і годують їх половою марксизму.

Ось що пише про виховання комуністичний часопис „Радянська Україна" з 15 червня 1965 р.: „... радянський патріотизм — одна з рис морального кодексу будівничих комунізму — водночас, мов та росяна краплина, в якій відбивається все сонце, вбирає в себе всі його заповіді. Вірно служити справі комунізму, ідеалам партії, самовіддано трудитись, вчитись жити і працювати по-комуністичному... розвивати дружбу і братерство всіх народів СРСР, завжди підтримувати миротворче подум'я пролетарського інтернаціоналізму, відстоювати справу миру, — ось що значить в наш час бути радянським патріотом".

Багато сказано, але нічого не сказано про любов до свого народу та до рідного краю. Тут, в Америці, ми, Богу дякувати, так можемо виховувати своїх дітей, як самі бажаємо і як того вимагає добро нашого народу і Церкви. Тут ми можемо мати свої церкви й свої школи.

III. УКРАЇНСЬКИЙ ГАЙСКУЛ — НАКАЗ ХВИЛИНИ

Маючи вище сказане перед собою, яка буде наша відповідь на заклик до жертви на український гайскул? Наша відповідь ясна й очевидна: „Люблю свою Церкву й нарід, тому хочу, щоб моя жертва була мірилом моєї любови до нашої Церкви й народу. Хочу зложити свій меморіял радо і зі щирого серця, так, наче б від моєї жертви залежало існування нашого гайскулу."

Під цю пору переживаємо в Америці час великого добробуту. І сьогодні $ 1,000 чи $ 500 це відносно вже невелика сума. А коли взяти під увагу, що є аж два роки на сплату, тоді випадає тільки 5 долярів тижнево, а на один день заледве 70 центів, і меморіял за $ 500 буде за два роки непомітно сплачений. Чи є хтось між нами, що для рятування нашої молоді та для збереження своєї Церкви й народу відмовився б давати денно 70 центів протягом двох літ?

Ми вже оголошували, що символом нашої жертвенности буде велика пропам'ятна таблиця, уміщена в гайскулі. На тій таблиці по всі часи будуть вписані імена Фундаторів нашого гайскулу, що склали по $ 3,000, імена Ктиторів, що пожертвували по $ 1,000, та імена Добродіїв, що пожертвували по $500. Нашим бажанням є щоб ім'я кожного українця кожної української родини чи організації було на пропам'ятній таблиці.

Можемо уфундувати свій меморіял в пам'ять батька, що згинув від комуністів, або в пам'ять мами, що померла на Сибіру, в пам'ять сина, брата чи сестри, що згинули в УПА за рідний край. Це буде для них найкращий пам'ятник любови, що цілим поколінням говоритиме про їхню геройську любов до свого народу і Церкви.

Треба з приємністю підкреслити, що дотепер уже багато осіб, родин та організацій склали свої меморіяли. Багато наших парохіян ми ще не відвідали, і їх маємо в пляні відвідати в найближчому часі.

Хай, отже, кожний з нас уважає за честь, за вияв любови до народу й Церкви, за ознаку справжнього патріотизму скласти свій щедрий меморіял на український гайскул. Хай кожний з нас уважає за честь і привілей, щоб його ім'я було між фундаторами, ктиторами чи добродіями нашого гайскулу, як вічний символ любови до нашої молоді, символ любови до нашої Церкви й нашого народу.

(Кінець)

ПІД ЗНАКОМ „ЧЕРВОНОЇ КАЛИНИ"

Вечерниці „Червоної Калини", 30. січня 1965 р.

Зліва: п-ні Христя Навроцька (Організатори презентації дебютанток: інж. Іван Вінтоняк і Христя Навроцька), п. Юрій Лопатинський (п. Юрій Лопатинський і Володимир Гриньох — аранжери танків). При мікрофоні — Голова Головної Управи ОбВУА д-р Володимир Галан — вітає дебютанток.

ДЕБЮТАНТКИ 1966

За щорічним традиційним звичаєм, перещепленим на нюйоркський ґрунт зі Львова, в цьому році знову відбудуться Вечерниці „Червоної Калини" і знову будуть на них представлені українській громаді Дебютантки, себто молоді панночки, які вперше у своєму житті беруть участь у великій публічній забаві. Однаково Вечерниці „Червоної Калини", як і введений ними вперше в українському карнавалі звичай дебютанток втішаються щороку великим успіхом.

Цьогорічними організаторами Дебютанток є знову пані Христя Навроцька та інж. Іван Вінтоняк. Привитає їх голова Головної Управи Об'єднання б. вояків українців в Америці, д-р Володимир Галан. Аранжерами танків будуть знову Юрій Лопатинський і Володимир Гриньох — перший із них колишній старшина УПА, другий — Української Дивізії УНА. Гратиме знову оркестра „АМОР" і співатиме Ігор Раковський.

Розуміючи, що треба щораз поліпшувати наші ВЕЧЕРНИЦІ — Організаційний Комітет, старається йти назустріч вимогам Пань і Панів, відвідувачів цієї культурної імпрези. Тому, коли виявилось, що заля й бічні приміщення Українського Народного Дому в Ню Йорку замалі для нашої великої громади — перенесено ВЕЧЕРНИЦІ до іншої залі. Коли ж наші Дорогі Гості були невдоволені різними тамошніми подробицями — Комітет переніс цього року ВЕЧЕРНИЦІ до одної з найкращих, найбільш репрезентативних, найбільш елеґантних заль у самому центрі Мангеттену — до БАЛЕВОЇ ЗАЛІ ГОТЕЛЮ АСТОР НА БРОДВЕЇ. У тій самій залі відбуваються щороку Міжнародні Балі Дебютанток. У цій залі будуть цього року дебютувати й українські панночки на українських репрезентаційних ВЕЧЕРНИЦЯХ. Ще треба згадати, що ця заля не чужа українцям: її чудова стеля розмальована нашим артистом Александром Климком.

Гайл Безкоровайна
Елмгорст, Н. Й.

Марта Ганкевич
Ню Йорк, Н. Й.

Ірена Ганущак
Спрінґфілд, Масс.

Таня Олена Грицай
Перт Амбой, Н. Дж.

Леся Грицюк
Бронкс, Н. Й.

Зірка Дідух
Юніон, Н. Дж.

Христина Добчанська
Ню Гейвен, Конн.

Марія Заяць
Ню Йорк, Н. Й.

Ліда Кончинська
Ню Йорк, Н. Й.

Марта Криницька
Ню Гейвен, Конн.

Віра Лампіка
Гантер, Н. Й.

Марійка Лапічак
Пассайк, Н. Дж.

Надія Лукницька
Аллентавн, Па.

Даня Малюца
Джерзі Сіті, Н. Дж.

Ольга Марущак
Кліфтон, Н. Дж.

Христя Овад
Нюарк, Н. Дж.

Орися Палюх
Вудгейвен, Н. Й.

Марія Пасічна
Асторія, Н. Й.

Христина Пінковська
Елизабет, Н. Дж.

Христина Принада
Картерет, Н. Дж.

Ляля Пришляк
Ню Йорк, Н. Й.

Каролин Анн Робертс
Форест Гіллс, Н. Й.

Оля Саламаха
Рочестер, Н. Й.

Ірена Сітницька
Ню Йорк, Н. Й.

Світляна Тараско
Ню Йорк, Н. Й.

Таня Фединяк
Джемейка, Н. Й.

Оксана Хомут
Мідл Віледж, Н. Й.

Христина Чорна
Форт Лі, Н. Дж.

Готель „АСТОР", Ню Йорк, Н. Й.

ПОВІДОМЛЕННЯ

в справі вибору делеґатів у Відділах УНСоюзу, які мають менше, як 75 членів

Згідно з постановами статуту Відділ, який має менше як 75 повноправних членів, тобто членів, яких вкладки у даному Відділі вимагають оплати на фонди (конвенційний, допомоговий і народний), може об'єднатися з іншим Відділом, який також має менше як 75 таких членів, щоб в такий спосіб набути право на більше представництво на Конвенції. Коли обидва так об'єднані Відділи матимуть разом 75 членів, вони зможуть вибрати одного делеґата з одним голосом. Коли об'єднані Відділи матимуть 76 або більше членів, тоді вони будуть управнені до вибору одного делеґата з двома голосами.

Відділи, які бажають об'єднатися для спільного вибору делеґата та його заступника, повинні винести таку ухвалу, а після договорення із собою, перевести вибори.

Якщо ці два Відділи не договоряться інакше, то той Відділ, що має більше число членів, буде управнений вибрати делеґата, а Відділ з меншим числом членів — заступника.

Відділи, які договорилися про об'єднання з метою спільного вибору делеґата та його заступника, повинні про це негайно повідомити Головну Канцелярію УНСоюзу, яка вишле їм друки повновластей для виповнення.

Для вможливлення спільного порозуміння між Відділами, які мають менше як 75 членів, подаємо внизу список цих Відділів з числом повноправних членів та прізвищами і адресами Відділових секретарів.

Br.	No. of Mem.	Name and address of secretary
3	66	Michael Suchorsky, 329 Rosehill Pl., Elizabeth, N.J.
4	22	Wasyl Weresh, 2 E. 79th St., New York 21, N. Y.
6	57	A. Wowk. 3 Whitman St., Hastings on Hudson, N.Y.
9	57	Walter Salak, 860 Davis Ave., Pottsville, Pa.
11	51	Peter Scileny, 629 Maple Ave. Johnstown, Pa.
12	42	W. Luchkan, 33 Whitmore St., Hartford 14, Conn.
16	46	N. Moskal, 117 Maple Ave., Spring-Valley, N.Y.
17	22	M. Smereka, 906 Morton Ave., Port Vue, Pa. 15133
19	43	R. S. Holiat, 2810 Webb Ave., New York, N.Y. 10468
23	52	John C. Binkowsky, 24 John St., Derby, Conn.
24	48	Stephen N. Sczur, 114 Ken Way R D 5, Irwin, Pa.
26	9	Anna Pipa, 104 McClure St., Beckley, W. Va.
28	70	John Galida, P.O. Box 226, Mahanoy Plane, Pa.
30	51	Michael Phillips, 311 First St. Lyndwood, Wilkes Barre, Pa. 18702
31	49	M. Stock, 349 Chestnut St., St. Clair, Pa. 17970
32	9	Metro Semenko, Box 124, Forbes Road, Pa.
34	5	John Mahnick, 323 Washington St., Leetsdale, Pa.
40	26	Walter Witkowski, 1431 E. 7th St., Erie, Pa.
41	15	Michael Stepanik, 1030 Scott Ave. Jeannette, Pa.
43	37	W. Sywanyk, 533 McMichael Pl., Hillside, N. J.
44	39	M. Sheska, 1857 Troxell St., Allentown, Pa. 18103
46	55	I. Skwirtniansky, 87-16 Park Lane South, Woodhaven, N. Y. 11421
47	37	Anna Haras, 1930 Greenleaf St., Bethlehem, Pa.
48	28	Stephen Iwaseczko, 550 Pearl St., Reading Pa.
49	47	Nicholas Yurechkiw, 239 Franklin Ave., Toronto 9, Ont., Canada
50	43	N. J. Sykuta, 930 W. 20th St., Lorain, Ohio 44052
51	13	Steve Bobick, Lock Box 91, Yatesboro, Pa. 16263
52	53	Dmytro Chrupalyk, 30 W. Summit St., S. Hadley Falls, Mass.
54	61	Wasyl Dobczansky, 30 Irving St., New Haven, Conn.
56	57	M. Medwid, 155 Fourteenth St., Wheeling, W. Va.
58	66	J. Yakovenko, 1679 Dudley Ave., Utica, N.Y. 13501
60	29	Eva Marcinowski, Box 445, Lundys Lane, Pa. 16425
61	16	Anthony Skubiak, 416 Shultz Ave., Latrobe, Pa.
62	42	Basil Wasylkiw, 2241 S. 56th St., Philadelphia, Pa. 19143
64	69	J. Burney, 236 Gilbert Ave., E. Paterson, N.J. 07407
66	20	A. Dubas, 25 Lefferts Ave., Brooklyn, N.Y. 11225
68	18	J. Shylo, 268 Prentice St. E. Springfield, Mass 01104
69	70	J. Rizny, 30-02 Broadway, Long Island City, N.Y.
71	20	Ann Ish, 125 Glenwood Rd., Rossford, Ohio
72	16	Carolina Kurach, 310 Seneca St., Titusville, Pa.
73	41	D. Lobodiak, 17 Hargraves Rd., Johnston, R.I. 02919
74	17	Catherine Yarema, 1001 Service St., New Castle, Pa.
77	23	Peter Fedash, 412 St. Clair St., Yorkville, Ohio
79	11	Pelagia Seredynska, RD Box 39, Broadalbin, N.Y.
80	30	N. Senek, 542 Freeland St., Calumet City, Ill.
81	50	A. Lukianchuk, 1425 Filbert St., Baltimore, Md.
82	2	Wanda Macharyas, RD 2, New Alexandria, Pa.
84	49	Alex Galety, 165 Beaumont St., Fairfield, Conn.
85	57	Thomas Panco, RD 1, Hazleton, Pa.
86	40	Iwan Sierant, 240 E. 5th St., New York, N.Y. 10003
87	42	J. Trojanowsky, 272 Central Ave. Lancaster, N.Y.
88	43	W. Kwas, Ukr. Nat'l Ass'n Estate, Kerhonkson, N.Y.
89	11	Harry Tymus, 41 Vine St., Etna Pittsburth, Pa.
92	12	N. Horbulyk, 416 So 2nd St., Oregon City, Ore.
93	55	Michael Iwanycky, 14 Clay St., Central Falls, R.I.
95	16	Michael Mitch, RD 1, Box 89, Nazareth, Pa.
97	65	W. Tabachuk, 29 Monona Ave., Rutherford, N.J.
98	25	J. J. Dudish, 422 W. Mt Vernon St. Shenandoah, Pa.
99	64	Wasyl Waligun, 54 Brookside St., Wilkes Barre, Pa.
101	10	Stella Peanoske, Box 326, Export, Pa.
108	35	Maria Humeniuk, 5670 W. 229th, Cleveland, Ohio
110	7	Emma C. Dudzik, 16½ Hamilton Ave., Vandergrift, Pa.
111	19	Frances Fedak, 661 Meeker Ave., Joliet, Ill.
115	36	P. Babych, 2111 19th St NE, Canton, Ohio 44705
117	71	R. Iwanycky, 2883 Wilkinson Ave. Bronx N.Y. 10561
118	15	M. Moschak, 3214 Lecky Ave., Pittsburg, Pa. 15212
119	50	Olga Mamrich, 194 Reed Ave. Campbell, Ohio 44405
122	24	M. Popowich, 32 Jackson St., Taunton, Mass. 02780
124	66	A. Balla, 234 Clay St., Box 74, Hokendauque, Pa.
126	26	Harry Dydiw, P.O. Box 31, Slickville, Pa.
128	66	M. Glowa, 21 S Sycamore Ave., Clifton Heights, Pa.
129	12	W. A. Baron, 149-20 9th Ave., Whitestone, N.Y.
132	47	D. Smereka, 906 Morton Ave., Port Vue, Pa. 15133
134	45	Anna Klim, 311 Grant Ave., Carnegie, Pa.
135	7	J. Lashinsky, RD 1, Box 301 B, Conemaugh, Pa.
136	25	Fedir Semczyszyn, 215 S Ashland, Balatine, Ill.
138	24	S. Kunikewich, 456 Forest St., E. Hartford, Conn.
139	30	Peter Pytel, 637 N Washtenaw Ave., Chicago 22, Ill.
140	46	John Senich, 228 Mt Everett Rd., Hubbard, Ohio
141	21	Anton Lecholat, 2211 R St., Lincoln, Nebraska
143	51	A. Levonuk, Rd 2, Cliffdale Park, Washington, N.J.
144	39	Nicholas Chomko, 1132 Prospect Ave., Scranton, Pa.
145	49	Paul Tetanich, 2406 17th Ave, Altoona, Pa. 16601
148	41	Pauline Schnieder, 1403 Decatur St., Baltimore, Md.
149	54	Mary Steckow Dicky, 22 Franklin St., Lackawanna, N.Y.
150	64	J. Tarnawsky 139 Highland Ave., Pittsfield, Mass.
152	23	John Bakum, 77 Campfield St., Irvington, N. J.
157	45	W. Matyczak, 5238 So. Honore St., Chicago Ill.
159	19	Theresa Kaminski, 306 N Cameron Ave., Scranton 4, Pa.
160	31	M. Kostyshyn, 9 Hillside Ave., Lynbrook, N.Y.
162	13	J. Wasylkiw, 335 S Main Ave., Scranton, Pa. 18504
165	48	Mary Pelechaty, 3318 Stickney Ave., Toledo Ohio
166	19	Nicholas Mitz, 508 Ash St., Stowe, Pa.
167	46	J. Welgan, 31 N Westwood Ave., Toledo, Ohio 43607
169	15	Wasyl Stefuryn, 209 Carverton Rd., Trucksville, Pa.
172	50	W. Osadchuk, 45 Malapardis Rd., Whippany, N.J.
178	68	P. Kowalczuk, 63 Rosemont Ave., Manchester, N.H.
180	56	Genevieve Zerebniak, 1449 Redwood Ave., Akron, Ohio 44301
181	35	Harry Szewczuk, 40 Main St., Manville, R.I.
185	18	Mchael Romanyshyn, 1131 Lackawanna Ave., Mayfield, Pa. 18433
187	31	Antosia Chuprun, 301 Union St., Taylor, Pa. 18517
190	15	A. Kobylanski, 1202 S. Mathhew St., Peoria, Ill.
193	13	Ksenia Tutka, 114 Lincoln St., Taylor, Pa.
195	8	M. Behuniak, 625 Harrison Ave., Peekskill, N.Y.
196	15	Anna Cinurchyn, 99 Reservoir Ave. Jersey City, N.J.
197	7	Alex Seneczyn, 1529 Fifth St., Madison, Ill.
198	3	Anna Sydor, 18 King St., Port Jervis, N. Y.
199	26	Helen Chudzik, 73 Huntington Rd., Hadley, Mass.
201	16	R. Tenetylo, 251 E High St., Coaldale, Pa. 18218
202	19	Helen Miskell, 53 Grant St., Auburn, N.Y. 13021
203	32	John Zuk, 819 E. 228th St., Bronx, N. Y.
205	12	Paul Krepich, 741 Franklin Ave., Palmerton, Pa.
207	39	Paul Rewa, Stage Road, So. Deerfield, Mass. 01373
208	13	W. Nagurney, 727 Marion St., Scranton, Pa. 18509
209	19	Stefan Matlaga, 45 Mary St., Carteret, N. J.
210	69	John Franko, 1249 Edison Ave., Bronx, N.Y. 10461
211	66	Theodore Sokolowsky, 88 Park Hill Circle, Staten Island 4, N. Y.
212	30	Catherine Blisch, 4340 Wood St., Wheeling, W. Va.
214	41	Anna Twardowsky, 131 Richelieu Terrace, Newark, N.J. 07106
215	20	John Nazar, 206 East Ave., Hornell, N. Y.
224	35	Joseph Ercha, 18 Buffum St., Salem, Mass. 01970
225	5	Sophia Choma, 515 N 41st St., E. St Louis, Ill.
227	10	Peter Saupp, P.O. Box 8, Smith Mill, Pa.
228	25	Anna Sninsky, 242 Arnot St., St Clair, Pa.
229	29	M. Dutchak, 1302 Cornell St., Scranton, Pa. 18504
231	20	Iwan Strochan, 826 Sylvan St., Camden, N. J.
232	23	Steve Senko, 626 Fourth St., Donora, Pa.
235	47	John Szestak, 125 Walnut St., Rossford, Ohio
241	36	S. Bardaczewsky, 54 Collins St., Woonsocket, R.I.
244	8	John Praskewich, 437 Half Moon St., Bellefonte, Pa.
246	15	William Themosyek, 14 Pulaski st., West Warwick, R.I. 02893
247	54	M. Maier, 316 So Claymont St., Wilmington, Del.
248	30	Walter Maskula, 369 Charles St., Coatesville, Pa.
249	8	Mary Krehel, Box 462, Spangler, Pa. 15775
250	19	Mykola Chujko, 2311 Tenth St., Rockford, Ill.
253	71	Wasyl Ficyk, 10 Hunting Lane, Wilbraham, Mass.
255	13	Mary K. Tamasy, 114 Walter St., West Newton, Pa. 15089
258	9	Catherine Holowecky, Box 113, Hautzdale, Pa.
260	13	Wasyl Macuk, Route 3, Box 103, Berlin, Md.
261	35	P. Arkotyn, 301 Broad St., Williamstown, N.J. 08094
263	11	Myron Spiwak, 7 Harroun St., Fulton, N.Y.
264	8	W. Haluszczak, 1009 Chartiers St., Carnegie, Pa.
265	25	Max Kochubka, RD 2, Box 508A, Pottsville, Pa.
272	41	Mary Kushnir, 30 Hudson Ave., E. Orange, N.J.
275	37	Wolodymyr Yurkiw 85 Gaston Ave., Garfield, N.J.
278	14	Martha Turchin, 499 Madison St., Wilkes Barre, Pa.
279	14	N. Olenchuk, 2310 Wilmer St., Zanesville, Ohio
280	50	R. Rublowsky, 415 19th Ave., Scranton, Pa. 18504
282	29	Katherine Lukacz, 835 N Penna Ave., Wilkes Barre, Pa. 18705
285	34	Rev. N. Cherniawsky, 1021 No Clinton Ave., Rochester, N.Y. 14621
286	74	Wasyl Chelak, 151 Hopkins Ave., Jersey City, N.J.
290	56	M. Evanuk, 1606 Hazel St., Baltimore, Md. 21226
294	7	Olga Tataryniw, 561 River Rd., Rahway, N.J.
297	10	Joseph Selestak, RD Box 28, Hastings, Pa.
299	33	S. Sydorowicz, 35 Salem St., Buffalo, N.Y. 14220
300	33	F. Kawchak, 192 Strayer St., Johnstown, Pa. 15906
302	6	A. Zakala, 534 Commonwealth, Jackson, Mich.
303	38	J. A. Maschak, 334 E Russell Ave., Flint, Mich.
306	36	Andrew Andrejciw, 19 E Brice St., Linden, N.J.
308	45	P. Iwasyszyn, 1451 N 42nd St., E. St Louis, Ill.
309	27	Philip Kobas, 237 Snow St., Saginaw, Mich.
310	53	M. Dolhun, 692 Leonard St., Brooklyn 22, N.Y.
311	6	N. Fedirko, 216 Cherry St., Jessup, Pa. 18434
312	22	Julia Sharyk, 1446 Frances Lane, Plainfield, N.J.
313	19	Anna Zazworsky, Star Route, Smithmill, Pa. 16680
314	9	Catherine Stetz, 522 Arthur St., Hazleton, Pa. 18201
315	11	W. Hryhorenko, 1421 Easton Ave., Somerset, N.J.
317	64	Anastasia Andrusyszyn, 529 Stafford Ave., Syracuse, N.Y. 13206
318	39	Stephen Sayuk, 161 W 16th St., Northampton, Pa.
319	45	G. Welgoss, 19 Lower Broadway, Nanticoke, Pa.
322	33	Andrew Keybida, 19 Rutgers St., Maplewood, N.J.
323	65	M. Bilyk, 223 N. Jackson, Kansas City, Mo. 64123
328	57	B. Kowcz, 4513 Spokane Ave., Cleveland, Ohio
329	4	Anne Demko, Box 356, Lyndora, Pa.
331	38	Anthony Romaniuk, RD 1, Box 406, Millville, N.J.
332	41	Kasmer Mazepa, 70 La Grange St., Raritan, N.J.
333	48	Walter Bobersky, 801 Warren St., Berwick, Pa.
335	50	Walter Kocharski, 16022 Woodlawn East, South Holland, Ill.
340	35	Wayne Zukowski, 811 So 15th St., Newark, N.J.
344	25	Tymko Butrej, 120 Linden Ave., Bound Brook, N.J.
349	71	J. Hnidj, P.O. Box 25 Anne St., Millstone, N.J. 08849
351	20	E. Hrycun, 1624 Ontario Ave., Niagara Falls, N.Y.
354	60	Dmytro Wityk, 1730 So 12th St., Omaha, Nebraska
355	69	S. Hasiak, 580 Kentucky St., St. Joseph, Mo. 64504
357	23	Stephen Wozney, 20 King St., Northumberland, Pa.
359	14	Mary Fera, 448 Burroughs Ter., Union, N.J. 07083
360	60	J. Hawryluk, 125 Seymour St., Buffalo, N.Y. 14210
363	42	Dmytro Baziw, 1003 Brook St., Olean, N. Y.
365	15	George Rudiman, 11 W Main St., Gerardville, Pa.
368	62	W. Podubynsky, 3321 N W 16th St., Miami Fla.
373	50	Anna Park, 4048 So Spring Ave., St. Louis, Mo.
376	35	Walter Gwiazda, R 1 Box 128, Thorp, Wisc. 54771
377	8	Theodore Migielicz, R R 2, Mulkeytown, Ill.
378	12	S. Pikolycky, 702 Lincoln Ave., Woodbine, N.J.
380	45	M. Kormeluk, 414 Deerfield Ave., Sliver Spring, Md.
382	12	Kathryn Harbest, 418 N Nice St., Frackville, Pa.
384	31	S. Zorey, 30 Morange Rd., Pittsburgh 5, Pa. 15205
386	56	A. Popow, 710 Sharpsville Ave., Sharon, Pa. 16147
387	68	William Olijnyk, 48 Broad St., Willimantic, Conn.
390	47	P. Bugryn, 65 Alexander St., Bristol, Conn. 06011
391	18	Catherine Prychidko, 2413 34 A St., Vernon, B. C. Canada
392	3	Max Pavlisin, 1017 Beach Ave., Kenmore, Wyo
393	39	P. R. Boyko, 21-59 42nd St., Astoria, N.Y. 11105
394	19	M. Romanyk, 404 N Central Ave., Ramsey, N.J.
395	22	A. Rudawski, 1876 River Rd., Des Plaines, Ill.
396	29	Ilko Slobodian, 117 Brady St., Pittsburgh 19, Pa.
398	18	Alice Rozelsky, 712 University Ave., Endwell, N.Y.
400	28	Stanley Semuskie, Box 272 RD 1, Saltsburg, Pa.
401	15	Michael Lulka, 25 Sykes St., Sykesville, Pa.
402	29	Iwan Goyaniuk, 72 Aldercrescent, Long Branch, Toronto 14, Ont.
403	36	John Pish, 214 James Ave., Olyphant, Pa. 18447
404	15	Ewhen Popowycz, 819 Grandview St. W., Moose Jaw, Sask
405	28	John Legus, 847 Dundaff St., Dickson City, Pa.
409	20	Genet Boland, 906 Throop St., Dunmore, Pa.
411	8	Theodore Chofay, 810 Sibley Ave., Old Forge, Pa.
413	42	Helene Ratushny, 2526 Poplar St., Union, N.J.
417	26	I. Cybriwsky, 3313 Ellis Way, Louisville, Ky. 40220
418	68	Iwan Melnyk, 366 Sunnyside Ave., Toronto 3, Ont. Canada
419	7	I. Salamanchuk, 2076 Reynolds St., Regina, Sask
420	9	N. M. Prokop, Box 127, Belfield, N. Dakota
424	44	W. Basiuk, 6011 Sheaff Lane, Fort Washington, Pa.
425	37	R. Smook, 2054 W. Chicago Ave., Chicago 22, Ill.
426	7	J. Humeniuk, 33 Linstedt St., Saul Ste Marie, Ont.
428	14	M. Gala, 817½ Fourth St. N., Kenora, Ont.
429	17	J. Perkosky Sr., 1260 Birkbeck St., Freeland, Pa.
431	3	C. Zarsky, 49 West St., Sydney, N. S., Canada
433	42	Jennie Zaweruch, 77 Higbie Lane, W. Islip, L.I., N.Y.
435	28	S. Kurlak, 266 Montgomery St., Jersey City, N.J.
438	39	Steve Terleski, 218 Sixth St., W. Easton, Pa. 18042
440	73	Sophie Kucyj, 31 Northcliffe Blvd, Toronto 4, Ont.
442	7	Katherine Potichna, 277 Armadale Ave., Toronto 9, Ont.
443	3	Dmytro Wowk, 268 Tascherau St., W, Rouyn, Que.
444	22	M. Zerebecky, 427 Ave., G South, Saskatoon, Sask.
446	21	M. Towtriwsky, 26 Wood St., Kirkland Lake, Ont.
449	13	John Mychalewycz, RR 4, Box 93, Waterford, Ont.
450	39	Christine Nawrocki, 89-22 Springfield Blvd, Queens Village 27, N.Y.
452	50	Mary Scebelo, 3601 176th Place, Lansing, Ill.
453	10	J. Kowalchuk, 360 King St. E., Toronto, Ont.
454	68	M. Berezuk, 50 Hewko St., St. Catharines's, Ont.
455	54	Sophie Sokolyshyn 36-21 30th St., Astoria, L.I. N.Y.
456	35	W. Workewich, 216 Columbus Ave., Timmins, Ont.
459	41	Anastasia Borden, 15 Civic Square, Irvington, N.J.
460	37	P. Sacharewicz, 59 King Edward Ave., London, Ont.
462	31	J. Farenech, 77 Graham St. S., Hamilton, Ont.
463	26	Mike Nimchuk, 518 Laporte St., Riverside, Ont.
466	43	Harry Noha, 163 William St., Brantford, Ont.
467	9	Teodor Lalka, 118 Seminole St., Johnstown, Pa.
468	74	Peter Samitz, R R 1, Niagara on the Lake, Ont.
470	17	John M. Lenyk, 1746 Lincolnshire Blvd, Orchard Heights, Port Credit, Ont.
475	13	Catherine Boyko, 19 Wintergreen Pl., Lackawanna, N. Y. 14218
476	39	Paul Mariak, 233 Robinson St., Hudson, N. Y. 12534
477	47	B. Piszak, 16 W. State St., Hudson, N.Y. 12534
478	33	Wasyl Ostapiak, 89 Salem Ave., Toronto 4, Ont.
479	30	Paul Panamarenko, 338 W Girard Ave., Philadelphia, Pa. 19123
480	19	I. Yanishewsky, 122 Airdrie Rd. Toronto 17, Ont.
481	55	John Kopko, 7 Vine St., Carnegie, Pa. 15106
482	28	John E. Sus, 329 Knox Ave., Carnegie, Pa.
485	19	M. Sydor-Czartorysky, 238 E 6th St., New York 3, N.Y.
486	53	J. Blyschak, 301 Missouri St., San Francisco, Cal.
488	26	J. Bakowych, 714 W Luke Ave., Phoenix, Arizona
489	67	Mykola Schpetko, 817 Faile St., Bronx 59, N.Y.
490	47	Helena Chornomaz, 1228 So Long Ave., Hillside, N.J. 07205
491	15	G. Primak, 1652 Lincoln Ave., Apt 3, Montreal, Que.
492	9	Rev. M.D. Podolsky, 456 Main St., Ottawa 1, Ont.
494	16	B. Sawycky, 6 Railway Ave., Dauphin, Man., Canada
495	68	Ivan Pankiw, 665 Aberdeen Ave., Winnipeg 4, Man.
496	21	Maria Shevchenko, 414 N.W. 180th St., Seattle, Wash. 98177
497	72	J. Choma, 9638 106A Ave Edmonton, Alta. Canada
498	63	J. Kasiuchnych, 3106 W. 4th Ave., Vancouver 8, B.C.
499	22	Sophia Werbiansky, 1627 Elizabeth St., Elkhart, Ind
500	14	Michael Kowalsky, 7704 Fleetwood Drive S.E., Galgary, Alta
501	7	John Tymchyshyn, 220 Fourth Ave NW Chisholm, Minn. 55719
502	9	Dan Marciniuk, Box 154, Hafford, Sask., Canada
503	44	Eugene Shtendera, 12038 94th St., Edmonton, Alta, Canada NN NNN NNNNNNN
504	24	Eugene Barna, R R 2, Leamington, Ont., Canada
506	28	Andrew Masney, 230 Alma St., Amherstburg, Ont.

УСПІХ ЮРІЯ П. КУЛЬЧИЦЬКОГО

Вважаємо представити нашій громаді молодого українця Клівленду, Огайо, який тяжкою працею здобуває гарні академічні успіхи, виказуючи крім цього справжнє зацікавлення громадською працею, публіцистикою та політичним життям. Закінчивши в 1965-му році студії на історичному факультеті Джана Керролл Університету, Юрій Петро Кульчицький здобув звання маґістра гуманістичних наук, написавши і оборонивши тези п. н. „Історія українського підпілля під час другої світової війни". Тепер він працює як учитель історії в середній школі ім. Архиєпископа Гобана в Акроні біля Клівленду і продовжує свої студії в близькому Стейтовому Університеті Кент, щоб осягнути ступеiь доктора філософії, який він плянує здобути в Джорджтавнському Університеті у Вашінґтоні в 1968-му році.

Юрій П. Кульчицький

Пройдений шлях цього молодого професіоналіста був твердий. Він мав лише два роки життя, коли його батька Ярослава, учителя у Винниках коло Львова й колишнього політичного в'язня польських тюрем, московсько - комуністичні окупанти України вивезли в 1939 році у Сибір на заслання. В 1942-му році померла з горя його матуся Стефанія. Тоді він із сестрою Мартою стали круглими сиротами. Тільки їхні тети Марія, Ярослава й Ольга та вуйко інженер Теодор Цогла заопікувались сиротами й взяли їх з України із собою шукати кращої долі на чужині.

28-го жовтня 1948-го року прибули українські діти з транспортом сиріт до Америки. В 1951-му році Юрко прибув до Клівленду і п'ять літ пізніше закінчив тут середну школу, а потім зачав працювати, щоб заробити гроші на студії. В 1959-му році здійснилися його мрії, коли він вступив у Стейтовий університет Кент, на якому осягнув бакалавреат чотири роки пізніше. Під час студій мусів часто працювати, бо лиш один раз отримав стипендію від Т-ва Українських Професіоналістів в Огайо.

Незалежно від такого стану мгр Юрій Кульчицький брав активну участь в українському студентському русі. Від 1961-го року працював він як організаційний референт Т-ва ім. Адама Коцка в Клівленді. Впродовж 3-ох років очолював Український Студентський Клюб у Кенті, а в 1963-65 рр. був одним із віце - президентів СУСТА. Багато часу присвятив він у 1964-му році праці в осередках СУМА Клівленду й Парми. Був командантом двох літніх таборів СУМА в Огайо. Від 1963-го року він веде Осередок ТУСМ'у в Клівленді, а минулого року став першим заступником предсідника Головної Управи ТУСМ, влаштовуючи низку студійних конференцій. Влітi і восени 1964 року діяв як секретар Українського Комітету для вибору Роберта Тефта, мол., до Сенату ЗДАмерики.

Ю. Кульчицький співпрацює також з українською пресою, публікуючи статті передусім в органах СУСТА „Горизонти", „Студентське Слово" та інших періодиках. Вже готова до друку його англомовна праця п. н. „Українська громада Клівленду", написана в історичному аспекті. Вона появиться незабаром в одному з наших англомовних журналів.

Доробок молодого мгр Юрія-Петра Кульчицького імпозантний. Він може служити багатьом молодим українцям в Америці за добрий приклад. Українська громада Америки відноситься до нього із щирими симпатіями і любов'ю, яка хоч частинн може винагородити йому болючу суворість його дитячих і юнацьких років.

Д-р Зенон Винницький

ВАСИЛЬ ІЛАЩУК

(ПОСМЕРТНА ЗГАДКА.)

В полудневих годинах 18 жовтня оббігла приятелів-друзів Стрілецької Громади в Торонті і побратимів зброї УГА болюча вістка: в лікарні торонтонській Милосердя Матері Божої помер на 73 році життя колишній булавний ст. дес. УГА Василь Ілащук, активний член Стрілецької Громади, Відділу в Торонті, в час визвольної війни 1918 - 1920 років фронтовий підстаршина Третього куреня 24 п. п. ім. гетьмана Петра Дорошенка.

Покійний народився 10-го січня 1893 р. в селянській родині в с. Топорівцях, Черновецького повіту на Буковині.

В життя промощував собі дорогу власними силами. Вчився в українській гімназії в Кіцмані. Життєві обставини змусили його вже в ранні життя думати про своє майбутнє і шукати практичного звання, яке в коротшому часі і при менших коштах забезпечило б йому будуччину. Закінчивши 4 клясу, заміняв клясичну гімназію на торговельну школу і по її закінченні аж до 1914 р. працював у Народній Торгівлі в Кіцмані, приймаючи одночасно активну участь в організуванні Січей.

Це й була його перша заправа в громадській роботі.

Першу світову війну перебув на фронтах старої Австро-Угорщини у різних „ц. к." полках: 41 п.п. черновецькому, 95 чортківському, і 35 курені тирольських стрільців.

Розвал монархії Габсбурґів застукав його в бойових рядах 24-го коломийського п.п. на італійському фронті. Звідтіль на початку грудня 1918 р. добився до Коломиї і зразу ж, не бажаючи коритися румунам, які окупували Буковину, віддав себе в розпорядження булави того ж 24 п.п., що тоді; у відновленій Українській Державі — ЗОУНР, свої нові, вже українські, державницькі завдання визначив ім'ям духового протектора — гетьмана Петра Дорошенка.

Життьова енерґія, вроджена інтеліґенція, строга обов'язковість і таке ж почуття карности та й одчайдушна вояцька відвага, що його бойовими чинами завжди заперечувала „н е м о ж л иве", ґармонізували з притаманною йому скромністю, що впарі з набутим у війні досвідом, бистрою орієнтованістю в найскладніших ситуаціях, добрим знанням душі стрільця та й розумінням його потреб, — завжди і всюди єднали йому щирих приятелів і серед стрілецтва і серед старшин куреня.

Коли він добився до Коломиї, формувався 3-ій похідний курінь Дорошенківського п о л к у. Покійний, згідно з полковим наказом був зачислений у бойовий стан згаданого куреня, в якому був назначений спочатку справником, а згодом, при відсутності фронтових старшин, справником і командантом чоти 8-ої сотні. 19 грудня 1918 р. з 3/24 куреня вже був у Жиравці під Львовом і від того дня аж по день 31 серпня 1919 р. не кидав фронту. Увесь час у баях з ворогом, як командант чоти, а у боях на початку січня 1919, за Козельники і Персенківку, як командир сотні. Неоднократно особистою посвятою і героїчною відвагою рятував загрозливі ситуації фронтового відтинка куреня, — під Львовом — ,а в чортківській офензиві VIII-ої бриґади, дарма, що, нпр., у червневих боях за мостовий причілок під Нижневом на Дністрі доводилося йому орудувати крісом і командувати чотою з перев'язкою ще невигоєних ран на голові.

„Ілащука — жартували стрільці — ворожа куля не ймається".

За виявлений командирський хист і відвагу у різдвяних боях за Персенківку, був підвищений до ступня булавного старшого десятника, а за бойові заслуги на Великдень 20 квітня 1919 р., і 16 червня під Нижневом — одержав відзначення.

Був тим, що 30 серпня 1919 р. першим входив у Київ. Але цього разу лукава доля боляче поглузувала з нього: в неділю, 31 серпня, у здобутому Києві, у Печерській Лаврі, попав у полон лжесоюзників білогвардійського генерала Денікіна і його разом з цілим куренем запроторили за огорожу колючих дротів табору полонених у Дарниці.

Гіркі почування того часу він утривалив у спогадах „На рідній землі в неволі".

Після вдачної втечі, він знову на початку листопада 1919 у бойових рядах УГА, цим разом — у 2/8 самбірському курені. Переможно перейшов пам'ятний „чотирикутник смерти"; на весні 1920 р. — він на протипольському фронті під Курилівцями Мурованими, а під кінець квітня 1920 р. в Ялтушкові мусів виконати наказ „союзника" окупанта: „Зложить бронь!"

Злопам'ятна Трухоля, втеча і непокорений Ілащук у таборі інтернованих УГА в Німецькому Яблінному в ЧСР, де покійний вояцьку зброю заміняв на зброю культурно-освітньої праці. Він працював викладачем німецької мови на Освітніх Курсах табору, писав спогади для „Українського Скитальця" у Ліберці і для „Літопису Червоної Калини" у Львові, приймає активну участь в організуванні національних свят, на сходинах таборовиків розкриває агентів ҐПУ, предтеч сьогоднішніх культобмінників, паралізував їхню розкладницьку роботу.

В другу світову війну Покійний активно працював в УНО у Бресляві; від 1949 р. у Стрілецькій Громаді і безкорисно в бібліотеці УНО в Торонті, продовжував писати спогади, в канадійських часописах поміщує критично-рецензійні нотатки.

Завжди скромний і правдивий; в праці до самовідречення витривалий, окрилений непохитною вірою у здійснення ідей, що за них боровся збройно, що їм служив невтомною працею і, ними жив до останньої хвилини свого чесного і конструктивною працею сповненого життя.

Залишив горем прибиту дружину і багатьох його смертю засмучених друзів-побратимів.

Похорони з потребової каплиці п. Залішука відбулися 21 жовтня на кладовище „Проспект".

В. В.

Дідусь для внучка

(З несподіванки для панства Височанських в Монтреалі)

14 листопада в домівці Українського Націон. Об'єднання у Мотреалі родина, друзі і знайомі п. Височанського зробили йому несподіванку з приводу купна хати. Присутні, коло 90 осіб, гарно забавлялись при суто накритих столах. По численних промовах і подарунках присутні гості зібрали 73 дол., які розділили на Рідну Школу і українську пресу. Господарем імпрези був п. інж. Захаркевич, який покликав до голосу гостя організатора УНСоюзу п. Остапа Сквирського. Зложивши привіт п. Височанським з нагоди набуття хати, п. Сквирський згадав про цей чудовий звичай у Канаді, який робить всіх немов би родиною; гості і друзі разом з родиною всенаціональною — Український Н. Союзом. По його промові, яка мала характер інформативний про УНС, про його користі для суспільства і поодиноких членів, присутні почали підходити до пана Сквирського і подавати свої адреси, щоб їх відвідати. Пан Гари Чабан з дружиною, дідусь і бабця молодого 3-річного Височанського зробили йому подарунок: — Студійну Грамоту на $ 1.000. Цей прекрасний жест справді гідний наслідування. Дай нам Боже, щоб всі українці були такі свідомі дідусі і бабці, як п. Г. Чабан. Нехай Вам Бог дасть багато років прожити в щастю і здоров'ю на потіху Вашому внукові. Дай Боже, щоб Ви цей гарний жест могли ще раз повторити своєму правнукові.

Н. О.

Рочестер, Н. Й.

ПЛАСТУНСТВО ВЕЛИКОМУ МИТРОПОЛИТОВІ

19-ий Курінь юнаків ім. Митрополита Андрея Шептицького і 12-ий Курінь юначок ім. Ганни Барвінок влаштували 12-го грудня 1965 святочний вечір у честь великого Митрополита з нагоди 100-ліття Його народин.

Підготуваннями піклувався станичний пластової станиці Рочестер пл. сен. Іван Крамарчук. В програму входили: Відкриття — пл. юнак Яромир Лозинський, курінний. Промова — пл. юнак Юрій Павлічно. Три хорові точки юначок, які відспівали на два голоси: Благослови всім, Повій вітре, Небесна Нене. Шуберт Ф. — Імпромпту оп. 90 ч. 4. — фортепіянове сольо пл. юн. Олександра Білика, спосібного учня музичної школи ім. Істмена. „Великому Митрополитові" — деклямація пл. юн. Галини Матковської. Бортнянський Д. — „Херувими" й Ю. Массенет „Елегія" — скрипкове тріо пл. юнаків: Юрія Гнатишина, Богдана Довгалюка, і Тараса Семанюка. Рецитація гнізда новаків під проводом пл. юн. Юрія Павлічка, а відтак сценка „Поклін Митрополитові" у виконанні новачок з деклямаціями Любці Кіндрат і Ірини Климочко. Всі виконавці старалися виконувати свої точки „найкраще по своїм силам" і тому ціла імпреза робила миле й культурне враження. Дуже добра думка анґажувати до поодиноких сцен цілі групи молоді, щоб всі члени могли взяти участь і мати почуття, що вони всі причинилися до успіху імпрези, вложили свою працю. Хор підготовляв і виконував фортепіяновий супровід п. Ярослав Матковський, а скрипкове тріо — інж. Євген Гринишин. Дуже багато праці вложив для підготовки імпрези голова Пластприяту п. Роман Павлічко.

П. Є.

Бронкс, Н. Й.

АНДРІЇВСЬКИЙ ВЕЧІР У 82-му ВІДДІЛІ СУА

Доцінюючи значення і завдання Катедри Українознавства, 82-ий Відділ Союзу Українок Америки рішив причинитися до її повстання своєю жертвою. Щоб здобути фонди на ту ціль, Відділ постановив влаштувати Андріївський Вечір. Хоч на підготовку імпрези було мало часу, то, дякуючи жертвенній праці імпрезових референток пань К. Колянковської і Д. Гентиш, Вечір випав надсподівано гарно.

Андріївський Вечір відбувся 5-го грудня 1965 року о годині 5-ій по полудні, в парафіяльній залі церкви св. Покрова ПДМ. На Вечорі були приявні: о. Сотер Голик, ЧСВВ., парох церкви, пані з Окружної Ради СУА, з головою тої ж Ради панею Н. Чапленко, членкині кількох нюйоркських Відділів, членкині місцевого Відділу, гості й молодь.

Програму Вечора відкрила пані Е. Лисько, голова Відділу коротким вступним словом, в якому з'ясувала, що ціллю нинішнього Вечора, попри придбання фондів на Катедру Українознавства, є запізнати нашу молодь з народними звичаями і віруваннями в Андріївську Ніч. Після молитви, яку провів о. парох, пані Іванчишин прочитала реферат про Андріївські звичаї на Україні. Слідуючою точкою програми була сценка з „Вечерниць" Ніщинського „Гадання", яку дуже дбайливо підготовила наша співачка пані Катря Колянковська. В сценці брали участь членкині Відділу й молоді дівчата. Відтак пані К. Колянковська і Д. Гентиш виливали віск і ворожили долю союзянок і їх родини. Хочу при тому додати, що пані Д. Гентиш вже другий раз виявила себе як авторка легких дотепів, які нікого не ображають, а гостей впроваджують у веселий настрій. Приємно було спостерігати нашу молодь, як вона з зацікавленням слідкувала за кожною точкою програми.

По скінченні програми гості зайшли до буфету на солодке й каву. В міжчасі відбувалося льосовання.

На закінчення пані Е. Лисько подякувала гостям за участь, а також тим всім, що своєю працею причинилися до успішности Андріївського Вечора. Зокрема щиру подяку зложила п. В. Гентишові, котрий не жаліє ані труду, ані часу, коли треба щонебудь зробити для нашого Відділу.

На Фонд Катедри Українознавства Відділ зложив 100 долярів.

Н. К.

Українське Історичне Товариство

I. Членство:

Під сучасну пору УІТ нараховує 104 члени.

Т-во об'єднує істориків, дослідників допоміжних історичних наук і активних прихильників української історичної науки.

Кожний кандидат до УІТ має надіслати свій життєпис і, якщо можливо, бібліографію своїх праць. Остаточне затвердження кандидатури належить Президії УІТ.

II. Управа:

До Управи УІТ кооптовано д-ра О. Вінтоняка з Мюнхену, який рівночасно є представником „Українського Історика" на Европу.

III. Нова клітина УІТ:

24-го жовтня 1965-го року створено першу клітину УІТ в Европі. Вибрано слідуючу Управу: проф. д-р Наталія Полонська-Василенко — голова, проф. д-р Ігор Каменецький — заступник голови, д-р Олекса Вінтоняк — секретар.

IV. Утворення Статутової Комісії:

Президія покликала до життя Статутову Комісію УІТ в складі: д-р Л. Винар, д-р О. Домбровський, д-р П. Ісаїв, д-р І. Камінецький, д-р В. Ю. Кисілевський. У короткому часі буде виготовлений і розісланий членству проєкт статуту УІТ.

V. Членська вкладка:

Річна вкладка для членів в ЗДА і Канаді виносить $10, для членів з Европи і інших частин світу — $6. Річна вкладка включає також передплату „Українського Історика". Просимо усіх членів надсилати свої вкладки на 1966-ий рік. Тих хто має заборгованість за 1965 рік, просимо ліквідувати її в найближчому часі.

VI. Наші видання:

Офіційним органом УІТ є „Український Історик". Нове оформлення журналу та збільшення його об'єму збільшили кошти друку. Просимо кожного члена приєднати бодай одного передплатника і спричинитися до розбудови нашого журналу і до зацікавлення ширшого кола громадянства проблемами української історії. Нове число У. І. (ч. 3 - 4 за 1965 р.) є вже в друку і появиться в короткому часі. Усіх членів просимо надсилати до хроніки У. І. інформації про свою наукову працю та видання.

Наше Т-во започаткувало видання нової серії „Історичні студії". Перший випуск цієї серії, праця Л. Винара „Українські козаки і Ватикан в 1594 р." (англомовне видання) був розісланий безплатно членству (наклад майже вже вичерпаний).

Крім того плянується серію „Історичні монографії", призначену для широких історичних студій.

VII. Меценатство „Українського Історика":

Веручи до уваги розбудову У. І., просимо наших членів приєднувати нових меценатів журналу. Меценатом може стати кожна особа, яка зложить щорічний даток не менше $10 або установа не менше $20. Вш. меценатів 1965 року просимо надсилати свої датки на 1966 рік.

Всі завваги відносно діяльности УІТ, ділове листування і матеріяли до У. І. просимо надсилати на нову адресу Секретаріяту УІТ:

"The Ukrainian Historian", P.O. Box 261, Bowling Green, Ohio 43402.

З новим 1966 роком — періодична бібліотека нашим дітям — ОПДЛ

У сукупності справ нашого українського життя у вільному світі проблема нашої дитячої книжки не тільки не втрачає, а навпаки, набирає щораз гострішої актуальности й значення, як основно важливий наш релігійно-національний виховний засіб.

На жаль, справа книжкових видань для наших дітей все ще і дуже поважно недомагає. Щоб таки добитися в цій ділянці нашої літератури й виховання позитивної зміни, Об'єднання Працівників Дитячої Літератури вирішило базувати тепер книжкові видання для дітей не на випадкових покупцях, а на базі передплат дитячої бібліотеки під назвою-знаком „Нашим дітям — ОПДЛ", бо передусім така база може стати запорукою розвитку нашої дитячої літератури і її видань у вільному світі.

І так у пляні періодичних випусків дитячої бібліотеки — покищо як двомісячної за винятком липня-серпня — вийшла вже перша книжечка „Казка - вигадка смішна про ведмедя-ласуна" пера Р. Завадовича з численними повними дотепу і експресії ілюстраціями В. Вербицького. Друк у двох кольорах. Дальші випуски вже приготовані — це твори наших сучасних письменниць — ків, членів ОПДЛ, а теж твори для дітей давніших письменників. Ілюстрації наших сучасних і давніших мистців - графіків.

Передплата бібліотеки нашим дітям на 1966 р. виносить в ЗДА і Канаді 6 дол., в інших країнах рівновартість. Хто пришле передплату в січні - лютому, дістає книжковий додаток. Адреса для листів, вплат і ін. така:

Nashym Ditiam — OPDL
c/o St. Mary's Credit Union
278 Bathurst Street
Toronto 2B, Ont., Canada.

Проголошуючи передплату дитячої бібліотеки, надіємося, що передусім батьки-матері, парохії, рідні школи молодечі організації, а й усі наші товариства й установи та загал громадянства своїми масовими передплатами й пожертвами вможливлять таки розвинути видавничу працю для наших дітей і в таких розмірах, які диктує наша національно - виховна рація і вже до краю пекуча конечність.

Рідним дітям рідне слово в рідній книжці! Хай цей клич стане нашим великим кличем в 1966 році і хай стане він дійсністю!

Об'єднання Працівників Дитячої Літератури ім. Л. Глібова

Крайовий З'їзд Братств Дивізійників Канади

25 грудня 1965 року відбувся в Торонті, в залі „Мейфер Ін" при вул. „Квінсвей" 9-ий Делеґатський Крайовий З'їзд Братства колишніх Вояків 1-шої Української Дивізії Української Національної Армії.

Нарадами З'їзду проводила президія в складі В. Верига — предсідник, Б. Дусанівський та М. Мельник — серкетарі. До почесної президії були запрошені полк. П. Силенко — почесний голова Братства в Канаді, д-р М. Малецький — голова Головної Управи Братства та сот. Б. Панчук — голова СУКВ.

Присутні делеґати вислухали звітів керівних органів Братства на Канаду та після дискусії уділили абсолюторію уступаючій Крайовій Управі. Обрано нові керівні органи Братства Канади на слідуючих два роки. Крайова Управа: полк. П. Силенко — почесний голова. В. Гузар — голова, сот. Б. голови, дальші заступники голови, дальші заступник голови Крайової Управи — кожночасні голови Управ Станиць Братства у Вінніпеґу, Едмонтоні та Монтреалі. Б. Дусанівський — секретар, О. Войтів — фінансовий референт, Б. Кальба — допомоговий референт, А. Коморовський — референт молоді, В. Верига — пресовий референт, Г. Савків, Б. Пришляк, сот. С. Гуляк, сот. М. Бриґідир, М. Віґус — вільні члени.

Контрольна Комісія: В. Бибик — голова, М. Мельник, Р. Чолкан — члени. Товариський Суд: О. Загорода — голова, Л. Рудницький, І. Нестор — члени.

Темою дискусії були видавничі справи Братства, співпраця з молодечими організаціями, плекання вояцької дружби, допомогові справи, справи організаційного порядку.

Після нарад З'їзду в тім же приміщенні Управа станиці Братства в Торонті влаштувала спільну вечерю для членства Станиці і їхніх родин разом з учасниками З'їзду.

В офіційній частині були вручені пропам'ятні медалі св. Архистратига Михаїла — патрона українських збройних сил видані в 20-ту річницю творення Дивізії. Рівно ж присутні вшанували приявність усіх дотеперішніх голов Управи Станиці Братства в Торонті.

На закінчення вечері зааранжовано скромну мистецьку програму з участю відомої нашої співачки п-ні Маркіяни Дубляниці - Гузар, яка виконала три пісні при акомпаніяменті п. З. Лаврищина, пп. Ю. Б'єльського і Б. Довганюка в їхніх веселих скечах. Конферансьє мистецької частини — п. І. Кушніренко.

З'їзд відбувся в дружній товариській атмосфері, залишаючи незабутні враження.

Н. Н.

Вісті Об'єднання Працівників Дитячої Літератури

Реченець конкурсу на повість дітям:

Управа ОПДЛ одержує запити про реченець і умови проголошеного конкурсу на повість дітям шкільного віку молодшого, середнього чи старшого до 18го р. життя включно. Подаємо вдруге: реченець надсилання творів є до 31-го грудня 1966 року. Твори мають бути з національно виховною сутністю. Сума нагород, уфундованих п. Григором Яремчуком — $1 000 з тим, що найвища нагорода може бути 800, а найнижча 200 долярів. Право першодруку нагороджених і відзначених творів має ОПЛД за відповідною з даним автором умовою. Об'єм повістей — довільний.

Збірник ОПДЛ — „Ми і наші діти — дитяча література, мистецтво, виховання", — дякуючи пожертвам громадянства, дійсних членів і членів прихильників та передплатникам друкується в збільшеному об'ємі та з численними ілюстраціями. Виказ пожертв буде поданий окремо. Ціна збірника в передплаті — $3.50.

Велика хрестоматія-книга дитячої літератури для дітей дошкільного віку — з вступною статтею - порадником для матерей і виховниць, запляновапа ще на з'їздах ОПДЛ в Німеччині, ступає на шлях реалізації завдяки пожертвам та гуртовим замовленням товариств, установ і т. под. Стверджуємо, що справа видання хрестоматії зустрічає щораз більше зрозуміння і підтримку, без чого здійснити це високо коштовне ілюстроване видання було досі для ОПДЛ, як нефінансової установи, неможливе. Пожертви на видання хрестоматії і гуртові та поодинокі замовлення приймає ОПДЛ з подякою і проголошуватиме в пресі. Ціна хрестоматії для дошк. віку — в двох частинах — $10, при великій скількості замовлень ціна може бути знижена. Зчерги мала б появитися хрестоматія дитячої літератури для дітей шкільного віку.

Бібліотека - Архів дитячої літератури. — Як у минулому затратилося таке видання для дітей, як львівський Буквар Федоровича з 1574-го року, а тільки недавно знайдено єдиний його примірник, так, на жаль, затрачуються теж і недавні наші видання для дітей. Щоб рятувати їх бодай ще тепер, ОПДЛ сторило окремий архів нашої дитячої літератури і просить оцим надсилати до нього навіть найменші і навіть понищені дитячі і молодечі видання, що вийшли будьколи в Україні і на еміґрації — книжки, журнали, каталоги і под. На бажання ОПДЛ вимінює їх за нові видання чи заплатить умовлену суму.

Члени прихильники і представництва ОПДЛ стають щораз ціннішою основою для справи нашої дитячої літератури, її розвитку і поширення. Членом прихильником ОПДЛ може бути кожна українка і українець, які бажають працювати для української дитини і її рідної літератури - книжки, і якого Управа прийме в члени. Готових до такої почесної і важливої праці запрошуємо в наші ряди!

В усіх справах ОПДЛ просимо писати на адресу:

Nashym Ditiam — OPDL
c.o. St. Mary's Credit Union
вєк Bathurst Street
Toronto 2B, Ontario, Canada

а в ЗДА теж на адресу:

OPDL c.o. Lesia Chraplywa, —
158 E. 7-th Str. *New York City*
New York — 10 009 — *U.S.A.*

Управа ОПДЛ ім Л. Глібова

ПРЕСОВИЙ ФОНД „СВОБОДИ"

На цьому місці друкуємо імена тих ВП. Громадян, що надіслали свою добровільну доплату до передплати та свою пожертву на фонд „Свободи" та її видань: англомовного „Українського Тижневика" і дитячого журналу „Веселка", і потверджуємо з подякою висоту одержаної суми.

СПИСОК ч. 12.

Д-р О. Котик-Стецанович, Вашингтон	$9.20	К. Боковець, Гарфілд	1.00
Д-р Р. Смик, Кол Сіті	8.00	Е. Віллик, Маямі	1.00
П. Климко, Гері	6.00	І. Вишиваний, Ню Йорк	1.00
М. Миколаєнко, Флинт	6.00	С. Гаврищук, Елизабет	1.00
О. Заяць, Шикаго	4.00	І. Головка, Скач Плейнс	1.00
В. Пакуляк, Міннеаполіс	4.00	П. Гончарів, Портленд	1.00
П. Вулич, Рузвелт	3.00	Я. Гура, Бріджпорт	1.00
Д-р В. Галич, Супіріор	3.00	І. Гела, Ансонія	1.00
М. Гетьмн, Дітройт	3.00	Г. Даціків, Шикаго	1.00
Є. Гупало, Бронкс	3.00	Ф. Дідух, Ітака	1.00
Р. Голембйовський, Асторія	3.00	М. Джулік, Трентон	1.00
о. Г. Гораль, Філа	3.00	Г. Іванів, Джерзі Сіті	1.00
П. Кондратенко, Дітройт	3.00	Б. Слюк, Шикаго	1.00
П. Корженівський, Питтсфілд	3.00	Г. Каргавченко, Клівленд	1.00
М. Кузь, Рочестер	3.00	М. Кардашенко, Дітройт	1.00
Р. Лукашевський, Шикаго	3.00	Д. Кекіш, Шикаго	1.00
Я. Паладій, Асторія	3.00	А. Корбяк, Гемтремк	1.00
С. Пилип'як, Гендерсон	3.00	П. Криса, Ню Йорк	1.00
А. Романюк, Оттава	3.00	М. Кучер, Ню Йорк	1.00
М. Стурік, Сиракюз	3.00	І. Ладичка, Кліфтон	1.00
С. Хомяк, Болтон Лендінґ	3.00	Я. Лакінґ, Йорк	1.00
Н. Адамкевич, Ірвінґтон	2.00	В. Лех, Гартфорд	1.00
М. Бассараб, Альбертсон	2.00	І. Лакуста, Сейре	1.00
М. Влас, Шикаго	2.00	С. Ломацький, Сілвер Спрінґ	1.00
М. Вілик, Філа	2.00	А. Мартинюк, Шикаго	1.00
І. Білоус, Дітройт	2.00	П. Марушка, Шикаго	1.00
І. Боровський, Нюбурґ	2.00	Ф. Марціновський, Ландис Лейн	1.00
А. Вік, Дітройт	2.00	В. Микита, Спрінґфілд	1.00
Т. Гемза, Йонкерс	2.00	А. Михайлова, Метачен	1.00
В. Гнатковський, Бейсайд	2.00	М. Мрикало, Вайтстави	1.00
М. Голубко, Садле Брук	2.00	Д-р З. Ніжанковський, Вашингтон	1.00
Д-р І. Гребеняк, Олбани	2.00	М. Николайчик, Шикаго	1.00
І. Жиґа, Лейквуд	2.00	Н. Н. — Фейрчайлд	1.00
Л. Колтунюк, Денвер	2.00	А. Огоновський, Шикаго	1.00
Л. Крушельницький Ню Йорк, Н. Й.	2.00	К. Періг, Гастінгс/Гудсон	1.00
Д. Куриєя, Честер	2.00	О. Прокопишин, Шикаго	1.00
о. М. Левицький, Філа	2.00	С. Процишин, Голйок	1.00
П. Мандюк, Міннеаполіс	2.00	М. Романишин, Мейфілд	1.00
Н. Н. — Шикаго	2.00	І. Скіра, Філядельфія	1.00
Н. Н. — Майнерсвілл	2.00	М. Стадник, Шикаго	1.00
Р. Рудавський, Дес Плейнс	2.00	Ф. Стубан, Сеймоур	1.00
А. і В. Рудик, Гартфорд	2.00	М. Табачук, Пассейк	1.00
В. Юрків, Гарфілд	2.00	С. Тарнс, Янкетави	1.00
О. Голод, Рочестер	1.40	І. Теребецький, Редінґ	1.00
М. Яремчук, Рочестер	1.10	С. Форміґа, Пассейк	1.00
М. Бабій, Гемтремк	1.00	Д. Фурманець, Рагвей	1.00
М. Бедзій, Гемтремк	1.00	Б. Хома, Рочестер	1.00
М. Бодляк, Савт Орендж	1.00	М. Чулаєвський, Бруклин	1.00
О. Бойко, Ню Йорк	1.00	Ю. Шарик, Плейнфілд	1.00
		П. Юречків, Торонто	1.00
		М. Яцула, Рочестер	1.00

Дітройт, Мич.

ВОКАЛЬНЕ ТРІО — „СЕСТРИ ДУБЛЯНИЦІ"

28 листопада 1965 р. вперше на терені Дітройту відбувся виступ Вокального Тріа з Торонта, Канада, у виконанні „Сестер Дубляниць". Віддані службі на полі мистецтва, вони жертвували повних два дні, щоб на запрошення Управи Відділу УККА Дітройт-Схід і Гемтремк виповнити мистецьку частину програми на Ювілейному Бенкеті УККА, що відбувся в просторій залі УНК „Орлик". Акомпаніямент спочивав в досвідчених руках пані О. Дубрівни-Соловій, яка підкреслювала ритміку та своєрідність їхнього виступу.

Свій виступ співачки розпочали піснею „Віддала мене моя матінка" — гармонізація Д. Мушняга. За нею слідувала оригінальна лемківська пісня „Ой жаль мі тя моя страно" — гармонізація проф. Я. Барнича. Третьою з черги була „Ой чия ж то черешенька" — українська народня пісня, гармонізація Д. Мушняга. Пря кінці на домагання розентузіязмованої публіки тріо відспівало пісню: „Де срібнолентий Сян пливе" — муз.М. Кошка, обробка Б. Кушніра.

Вокальне Тріо, в склад якого входять Маркіяна Дубляниця - Гузар — сопрано, Лідія Дубляниця-Клюфас — меццо-сопрано і Дарія Дубляниця — альт, вив'язалось взірцево під звуковим і під інтерпретаційним оглядом. Всі три талановиті, чудово зіспівані та озброєні музичною освітою, підкорили залю своїми піснями, яка нагороджувала їх щоразу вдячними оплесками. Вони зуміли перенести присутніх думками в минуле України, відтворюючи красу та чар нашої батьківщини.

Мистецький виступ „Сестер Дубляниць" пройшов з великим успіхом та надовго залишиться в пам'яті дітройтської публіки, яка вперше мала змогу почути талановитих членів Вокального Тріо з Торонта, в майстерному виконанні.

При цьому належить ще згадати, що „Сестри Дубляниці" появились на сцені в чудових, стилевих лемківських строях.

Л. М.

†

Ділимося сумною вісткою з Рідними, Приятелями і Знайомими, що 8-го січня 1966 р. в Сокалі, Україна, по довгій і тяжкій недузі відійшла від нас назавжди, на 73-му році життя, наша Дорога ДРУЖИНА, МАМА і БАБУНЯ

ЮЛІЯ з КОХАЛЕВИЧІВ БУРБЕЛЛО

ЗАУПОКІЙНІ БОГОСЛУЖЕННЯ вдбудуться: 18 СІЧНЯ 1966 р. о год. 8:30 р. в церкві БЛАГОВІЩЕННЯ, Флашінґ; 29-го СІЧНЯ 1966 р., год. 9-та р. в церкві ХРИСТА ЦАРЯ у Філядельфії; 31-го СІЧНЯ 1966 р., год. 8-ма р. в CHAPEL OF SAINT FAITH, Hope & Charity, Манґаттан.

Горем прибиті:
муж — ЮСТИН, в Краю
дочки — ОКСАНА і НАДІЯ, з родинами
сини — БОГДАН, МИРОСЛАВ, з родинами і ЯРОСЛАВ
Родина у ЗДА і в Україні

ПРОФ. ІВАН ВІДМИЧ-БАНДУРА

(ПОСМЕРТНА ЗГАДКА)

Професор Іван Відмич-Бандура помер в Буенос Айресі 29-го жовтня після довгої недуги та похоронений 31-го жовтня на цвинтарі Чакаріта.

Покійний народився 1901 року на Кремінчужчині; його батько був селянином та власником цегольні. Покінчив Тарнавську гімназію, де брав участь у тайному самоосвітньому гуртку, куди належала теж м. ін. Віра Бобенко та Горішний, і де гуртувалася національно свідома молодь, селянського та священичого походження.

У 1925 покінчив харківський Сільсько-Господарський Інститут із ступнем ґрунтознавця. Працював спершу у градиській досвідній станції на Полтавщині, дальше з Луганську. Після захищення наукової праці став доцентом, виконуючи обов'язки професора у Гідрогеологічному, опісля теж у Лісному Інституті в Харкові. Під кермою проф. Соколовського опрацював плян залісення Олешківських пісків. При тій нагоді вперше проявив хист до організації та зокрема раціоналізації наукової роботи; між іншим опрацював схему записування ґрунтів, для опрацьовування ґрунтознавчих мап, яка була прийнята теж в Арґентині.

Працював у харківському Гідротехнічному Інституті (ГІДЕП), який доручив був йому розв'язку складного питання: чи можливо будувати водозборище на крейдовому підложжі; конкретно, йшлося про плянування т. зв. Кучетківського моря, на Донеччині. За виконання тої праці дістав признання. Інформації про довоєнну наукову кар'єру Покійного подаємо на основі оригінальних документів, які показала нам його Дружина.

За часів німецької окупації став заступником голови харківського Земельного Управління, що його очолював проф. Вступів; на бажання того останнього написав широкі спогади на цю тему. Земельне Управління докладало всіх зусиль, щоб охоронити українську інтеліґенцію перед голодом, який шалів тоді в Харкові; тут став у пригоді організаційний хист покійного Відмича-Бандури.

Після евакуації, Покійний переїхав з родиною до Львова, де працював у лябораторії Хліборобської Палати; там, до речі, мали ми нагоду познайомитися з ним при нагоді відвидин у д-ра Храпливого. На еміґрації в Німеччині викладав в Українській Господарській Академії в Реґенсбурзі. У таборах у Фюссені та Шляйсгаймі провадив інтенсивну громадську працю як культурно-освітний референт.

Його високі кваліфікації були належно оцінені компетентними арґентинськими чинниками. Зараз після приїзду дістав поважний фаховий пост, на якому працював до смерти, продовж 16-ох років: як ґрунтознавець велитенського державного підприємства „Аґва і Енерхія Електріка" („Вода й електрична енерґія"). Воно постачає струм для чималої частини арґентинської території, тому будує нові гідроелектричні станції. Вибір місця на будову вимагає дбайливих студій, так, щоби вложений капітал був якнайкраще використаний, між іншим для наводнення. Завданням проф. Відмича-Бандури було провірювати, чи дно майбутнього водозборища не пропускатиме води, та чи терени, які можна наводнити, підхожі для інтенсивного хліборобства. Він об'їхав усю Арґентину, опрацьовуючи перший атлас ґрунтів тої просторої країни.

Як справжній науковець, дуже любив свою працю, манили його поїздки та робітня в Буенос Айресі. Майже три роки тому перейшов важку операцію рака; хірурґ передбачував, що не поживе більше двох років та не оцінив видержкости організму нашого земляка. Щойно тому 9 місяців появилися поважні симптоми недуги, тому лікар підприємства дав проф. Відмичу-Бандурі відпустку, яку автоматично продовжував з місяця на місяць. Не зважаючи на виразну лікарську заборону, Покійний небавом вернувся до праці та залишив її щойно два місяці тому, коли вже не стало йому сили. Вичікував моменту, коли зможе вернутися до неї; повний оптимізму, не був свідомий свого стану аж до самої смерти. Ті останні місяці глибоко пережили товариші праці нашого науковця, які були поінформовані про його стан здоров'я, але зберігали тайну.

Під час своїх 16-річних поїздок по всій Арґентині проф. Відмич-Бандура постійно розпитував за українцями, і відкрив чимало українців ізольованих від українського середовища; з власної ініціятиви започаткував діло, яке тепер проводить систематично український католицький єпископ Арґентини. Постійно брав участь у громадському житті, зокрема у Спілці Українських Науковців, мистців та літераторів, як довго вона діяла. Помістив чимало статей в українській екзильній пресі. На його політичний світогляд мав вирішний вплив Вячеслав Липинський — хоч він не належав до ніякої партії.

Осиротив дружину (архітект по освіті) та двох синів, Ярослава (лікар) та Володимира (інженер), яким дав незвичайно дбайливе виховання й освіту. Вони всі троє належать до провідного активу української колонії. Дружина інтенсивно працює на жіночому й допомоговому відтинку, сини на молодіжному: спершу у Пласті, опісля в Союзі Арґентинсько Українських Студентів (якого головою був спершу один, опісля другий); тепер д-р Ярослав є референтом молоді Української Центральної Репрезентації.

Інж. Володимир, законтрактований одною американською фірмою, яка працює на арґентинському терені, провів останні місяці на доповнюючому вишколі в Гюстоні (Тексас); завідомлений телеграфічно, вернувся кілька годин перед похороном Батька.

Б. Галайчук

СВЯТКУВАННЯ РОКОВИН 22-ГО СІЧНЯ

ФІЛЯДЕЛЬФІЯ

(Закінчення зі стор. 1-ої)

знаком українських святкувань. Доми українських установ, як теж і багато приватних домів, в яких живуть українці, були прикрашені українськими національними прапорцями побіч американських державних прапорців. Увечорі цього дня відбулась у великій залі Бенджамін Френклін Гайскул святочна академія. При виповненій залі відкрив академію голова Відділу УККА у Філядельфії д-р Богдан Гнатюк. Вийнятки із Четвертого Універсалу Української Національної Ради відчитав студент М. Царинник. Коротку промову виголосив п. В. Біляїв. Були відчитані обидві проклямації губернатора Скрентона і посадника Тейта. Оплесками зустріла публіка головного промовця заступника губернатора стейту Пенсильванії і цьогорічного кандидата на губернатора цього стейту Раймонда Шейфера, який привітав приявних із сцени в українській мові: Добри-день, пані і панове. Губернатор Шейфер говорив про змагання українського народу до волі, нав'язуючи боротьбу українців з большевизмом до актуальної тепер боротьби всього вільного світу із загрозою комунізму. П. Шейфер прибув на наше свято із дружиною і донькою, манiфестуючи в той спосіб свою прихильність до нашої громади. Концертову частину свята виповнили в головному виступи молоді. Молодий скрипаль Микола Чумаченко виконав при акомпаніяменті З. Маркович „Пісню без слів" М. Гайворонського і „Романс, ч. 2 опус 50". Бетговена та й був змушений оплесками до наддатку. Студентка Марія Шевчук рецитувала поезію Лесі Українки „І Ти боролась, Україно". Атракцією свята був виступ молодого хору й оркестри Українського Музичного Інституту у Філядельфії під диригентурою Юрія Оранського. Після овертюри до „Тараса Бульби", солістка цього хору Надія Оранська виконала на тлі хору з оркестрою „Плач Ярославни" Лисенка. Хор і оркестра маєстатично виконали кантату Фоменка „Слава Мазепі". Всі точки були спеціяльно підготовлені для цього свята. Не лише хор зложений із молоді, але й в оркестрі побіч майстрів-вчителів, таких, як проф. Миґасюк, чи проф. Сімович, бачили ми зовсім молоденьких музикантів. Того ж дня радіопрограма імені Володимира Блявацького надала спеціяльну передачу, присвячену роковинам 22-го січня, в українській і англійській мовах. Вся програма була виконана молоддю — учнями школи українознавства чи теж студентами місцевих високих шкіл. В неділю відбулись богослуження в наміренні українського народу у всіх українських святинях. Пластова молодь відбула в цей день свій апель із врочистістю переведення новаків до юнацтва. Була коротка промова про день 22-го січня, як теж і деклямації.

УКРАЇНСЬКИЙ ДЕНЬ В КАРТЕРЕТ

Картерет, Н. Дж. — Посадник міста Картерету Андрій Ванек підписав 18. січня в приявності української делеґації проклямацію, яка встановила день 22 січня Українським Днем Незалежности в цьому місті. Громада в Картерет відсвяткує роковини незалежности Української Народної Республіки врочистою академією, що відбудеться в неділю, 30 січня, о год. 4:30 після полудня, у шкільній авдиторії Нейттем Гай Скул. На святі виголосить промову посадник Андрій Ванек.

ТАРЗАН, ч. 5 563. Тарзан атакує горилу.

THE APE-MAN GROWLED AND CHARGED FORWARD AT THE FIERCE GORILLA.

FROM HER HIDING PLACE, TISHA STEWART WATCHED IN DISBELIEF--

IT WAS UNIMAGINABLE THAT A MERE MAN WOULD DARE ATTACK SUCH A SAVAGE BEHEMOTH!

Мавполюд ричав і далі атакував шаленого горилу.

З укритого місця Тайше спостерігала, не можучи повірити...

Важко собі було уявити, щоб одна людина відважилася заатакувати величезну тварину.